

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 233)

Nov (2) / 2016



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	15
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	26
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	36

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 53)

21. சப்தோதய புரஸ்கார: ஸர்வத்ர அர்த்தோதய: ஸ்ம்ருத:

அர்த்த சப்த ப்ரவ்ருத்த்யாத்மா சப்தஸ்ய ஸ்தூலதா ஹி ஸா

பொருள் - இந்த உலகில் உள்ள எந்த ஒரு பொருளையும் உணர்த்துவதற்கு முன்பாக, அதனைக் குறிக்கும் சப்தமே முதலில் வெளிப்படுகிறது. ஸ்தூலமாக உள்ள சப்தத்தின் மூலமே அந்தப் பொருள் வெளிப்படுகிறது (வெளிப்படுத்தப்படுகிறது என்றும் கூறலாம்).

22. போதோந்மேச: ஸ்ம்ருத: சப்த: சப்தோந்மேஷோ அர்த்த உச்ச்யதே

உத்யச்சப்தோதய: சக்தே: ப்ரதம: சாந்ததாத்மந:

23. ஸ நாத இதி விக்யாதோ வாச்ச்யதாமஸ்ருணஸ்ததா

நாதேந ஸஹ சக்தி: ஸா ஸூக்ஷ்மேதி பரிகீயதே

பொருள் - ஒன்றை உணர்த்தும் ஞானமாக சப்தம் உள்ளது, அந்தச் சப்தத்தால் உணர்த்தப்படும் பொருளே அர்த்தம் எனப்படுகிறது. சாந்ததா எனப்படும் சக்தியின் வடிவிலிருந்தே சப்தத்தின் மூலரூபம் வெளிப்படுகிறது. இந்த மூலரூபமானது நாதம் எனப்படும். நாதத்தின் ஆதாரமாக உள்ள சக்தியானது ஸூக்ஷ்மம் ஆகும்.

24. நாதாத் பரோ ய உந்மேஷோ த்விதீய: சக்தி ஸம்பவ:

பிந்து: இதி உச்ச்யதே ஸோ அத்ர வாச்ச்யோ அபி மஸ்ருண: ஸ்தித:

25. பச்சயந்தீ நாம ஸாவஸ்தா மம திவ்யா மஹோதயா

தத: பரோ ய உந்மேஷஸ் த்ருதீய: சக்தி ஸம்பவ:

26. மத்யமா ஸா தசா தத்ர ஸம்ஸ்காரயதி ஸங்கதிம்

வாச்ய வாசக பேதஸ்து ததா ஸம்ஸ்காரதாமய:

27. சதுர்தஸ்து ய உந்மேச: சக்தேர் மாத்யமிகாத் பர:

வைகரீ நாம ஸாவஸ்தா வர்ண வாக்ய ஸ்புடதோதயா

பொருள் – சக்தியிலிருந்து முதலில் வெளிப்படும் நாதம் என்பது பரா எனப்படும். இதனைத் தொடர்ந்து இரண்டாவதாக வெளிப்படுவது பிந்து எனப்படும். பிந்து எனப்படுவது ஓசை மட்டுமே ஆகும். இந்த இரண்டாவது நிலையானது மிகவும் திவ்யமானதும் மேன்மையானதும் ஆகும். இது பச்யந்தி என்றும் கூறப்படும். அடுத்து மூன்றாவதாக வெளிப்படுவது மத்யமா எனப்படும். இந்த நிலையில் சொல்லுக்கும் அதன் மூலம் உணர்த்தப்படும் பொருளுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் (ஸங்கதி) என்பது ஆழ்மனதால் உணரப்படும் அளவில் மட்டுமே வெளிப்படுகிறது. இதன் நான்காம் நிலையான வைகரீ என்பதன் மூலமே எழுத்துக்களும், வாக்கியங்களும் தெளிவாகின்றன.

விளக்கம் – நாபியில் இருந்து கிளம்பும் காற்றானது சப்தமாக வெளிவருகிறது. இந்தச் சப்தம் நான்கு நிலைகளில் உள்ளது – பரா என்பது மூலாதாரத்திலும், பச்யந்தி என்பது உதரத்திலும், மத்யமா என்பது கழுத்திலும், வைகரீ என்பது உதடுகளிலும் வெளிவரும் சப்தம் ஆகும். இவற்றில் வைகரீ என்பதையே நாம் நமது காதுகளால் கேட்க இயலும் என்றாலும், முதல் மூன்று நிலைகளையும் தகுந்த சாதனைகள் மூலம் கேட்கலாம். இப்படிப்பட்ட நான்கு நிலைகளும் சக்தியாகிய தனது வெளிப்பாடே ஆகும் என்கிறாள்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 233)

1-3-3 ந அநுமானம் அதச்சப்தாத் ப்ராணப்ருத் ச

பொருள் - அதனைக் கூறும் சப்தம் இல்லாத காரணத்தால், இங்கு கூறப்படுவது ப்ரக்ருதி அல்ல, ப்ராணனுடன் கூடிய ஜீவாத்மாவும் அல்லன்.

ஸித்தாந்தம் - இந்த ப்ரகராணத்தில் ப்ரதானத்தைக் கூறும் சொற்கள் இல்லாத காரணத்தால், த்யலோகம் மற்றும் பூமி போன்றவற்றுக்கு ப்ரக்ருதி ஆதாரமாக இருக்கமுடியாது. இது போன்றே இங்கு ப்ராணனுடன் கூடிய ஜீவாத்மாவைக் கூறும் வாக்கியமும் இல்லை. அநுமானம் என்ற சொல்லானது, “அளக்கப்படுதல்” என்ற பொருள் கொண்ட தாதுவிலிருந்து வருவதாகும்; அதாவது எது அளக்கப்படுகிறதோ அதனைக் குறிப்பதாகும். அதாவது அந்தப் பதம் மற்றவர்களால் (ஸாங்க்யர்கள்) ஜகத் காரணம் என்று கூறப்படும் ப்ரதானத்தைக் குறிப்பதாகும். அல்லது ஸுதிர்ரத்தை “ந + அநுமானம்” என்றும் பிரிக்கலாம்; இவ்விதம் கொண்டாலும் அங்கு இரண்டையும் குறிக்கும் சொல் இல்லை “அதச் சப்தாத்” என்றால் “அதனைக் குறிக்கும் சொல் இல்லை” என்று பொருள். அதத் என்பது மறுப்பதை உணர்த்தும் விசுதியாகும்.

1-3-4 பேதவ்யபதேசாத்

பொருள் - ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று கூறப்படுவதாலும் (இவன் பரமாத்மாவே ஆவான்).

ஸித்தாந்தம் - முண்டக உபநிஷத் (3-1-2), ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (4-7) - ஸமானே வருசேஷ புருஷோ நிமக்நேர் அநீசயாசோசதி முஹ்யமாந: ஜுஷ்டம் யதா பச்யத் யந்யமீசம் அஸ்ய மஹிமாநமிதி வீதசோக: - மரம் போன்று அழியக்கூடிய ஒரே சரீரத்தில் ஜீவன் அமுந்தியபடி உள்ளவனாக இன்பமாக உள்ள ப்ரக்ருதியில் மயங்கி வருந்துகிறான்; இவன் எப்போது அதே சரீரத்தில் உள்ள ஸர்வேச்வரனை தன்னிலும் வேறுபட்டவனாகக் கண்டு, அவனுடைய மேன்மைகளை இப்படியாகக் காண்கிறானோ, அப்போது தனது வருத்தம் நீங்கப்பெறுகிறான் - என்ற வாக்கியம், இந்த ப்ரகரணத்தில் உள்ளது. இந்த வாக்கியத்தாலும், இது போன்ற மற்ற வாக்கியங்களாலும், த்யுலோகம் மற்றும் பூமி ஆகியவற்றுக்கு ஆதாரமாக உள்ளவன் ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று தேறுகிறது. அநீச என்ற பதம் ப்ரக்ருதியைக் குறிப்பதாகும்; அதாவது இன்பத்தை அளிக்கவல்ல ப்ரக்ருதியின் பிடயில் சிக்கிய ஜீவாத்மா வருத்தம் அடைகிறான். எப்போது அவன் தன்னைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ளவனும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனும் ஆகிய பரமாத்மாவைக் காண்கிறானோ அப்போது அந்தப் பரமாத்மாவின் அனைத்து உலகங்களையும் நியமிக்கும் மேன்மையை உணர்ந்தவனாக, தனது வருத்தம் நீங்கப் பெறுகிறான்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 233)

“ஆய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமை உருபின் பொருள்

மூலம் - இங்கு சதுர்த்தீ தாதர்த்தய முகத்தாலே கைங்கர்யத்தைக் கணிசிக்கிறது. தாதர்த்தயம் மாத்ரம் நித்யமாகையாலே, “தச்சேஷத்வா நுஸந்தாநபூர்வ தச்சேஷ வ்ருத்திக:”, “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” இத்யாதிகளிற்படியே இங்கு பரிபூர்ணாநுபவ பூர்வகமான கைங்கர்யம் ப்ரார்த்தநீயம். சரணாகதனாம்போது சரண்யனை அபிமத ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறானாகையாலே இங்கே “பவேயம்” என்று ஒரு பதம் அத்யாஹார்யம். இப்படிப் ப்ராதாந்யத்தாலே முற்பட இஷ்ட ப்ராப்தியை அபேக்ஷித்து இதுக்காக அநந்தரம் நமஸ்ஸாலே ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் ப்ரார்த்திக்கிறது.

அப்ராப்தித: பரிஹரந் ஸ்வபரை: ஸ்வரசக்ஷாம்

தாதர்த்தயதீ பரிஹ்ருத ஸ்வபரார்த்தபாவ:

அந்யோபபோக விரஹாதநக: ப்ரபந்நோ

புங்க்தே ஸ்வபோகமகிலம் பதிபோக சேஷம்

விளக்கம் - “நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “ஆய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமையானது, சேதநன் ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தலை (அல்லது அடிமையாக இருத்தலை) உணர்த்துவதாகும். ஆனால், இத்தகைய அடிமைத்தனம் என்பது சேதநனுக்கு எப்போதும் உள்ளதால், அதனைப் ப்ரார்த்திக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆகவே, பராசர பட்டரின் நித்யத்தில் - தச்சேஷத்வா நுஸந்தாநபூர்வ தச்சேஷ வ்ருத்திக: - அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை

என்று எண்ணியபடி, அவனுக்கு ஏற்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்வேன் - என்றும், இராமாயணம் (2-31-29) - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - அனைத்து கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அடிமைத்தனம் மூலம் வரக்கூடிய பரிபூர்ணமான பகவத் அனுபவத்தை முன்னிட்டு உண்டாவதான கைங்கர்யமே இங்கு விண்ணப்பிக்கப்படுகிறது. சரணாகதி செய்யும்போது சரணம் அடைகின்ற சேதநன் ஒருவன், சரணம் அடையத்தக்க பகவானிடம் தன்னுடைய விருப்பத்தை ப்ரார்த்திப்பதால், இங்கு “பவேயம் = நான் ஆவேனாக” என்னும் வினைமுற்றை வரவழைத்துக் கொள்ளவேண்டும் (அதாவது - ஸ்ரீமதே நாராயணாய பவேயம் = நான் நாராயணனுக்காக ஆவேனாக). ஆக முதலில் நமக்கு விருப்பமான “ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல்” என்பது ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு, அதனைத் தொடர்ந்து “நம:” என்பதன் மூலம் நமக்கு விருப்பம் அல்லாதவை அனைத்தும் நீங்குதல் என்பது ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது. மேலே உள்ள ச்லோகத்தின் பொருள் - ப்ரபந்நன் ஒருவன் தன்னைக் காப்பாற்றுதல் என்னும் செயல் தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உரிமை இல்லாத செயல் என்பதால் அவற்றை நீக்கிக் கொண்டவனாகவும், தான் “ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவன்” என்னும் எண்ணம் காரணமாக தான் தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அடிமை என்னும் எண்ணத்தை நீக்கிக் கொண்டவனாகவும், மற்ற எதனைக் குறித்தும் எண்ணாமல் உள்ளதால் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாதவனாகவும், தனக்கு வரக்கூடிய இன்பங்கள் அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனுடைய இன்பத்துக்கு அடங்கியதாக எண்ணிபடியும் அனுபவிக்கிறான் - என்பதாகும்.

“நம:” என்பதன் பொருள்

மூலம் - இந்நமஸ்ஸுக்கும் க்ரியாபதம் அத்யாஹரித்துக் கொள்ளவேணும்; “ந மம ஸ்யாம்” என்றது “எனக்காவேனல்லேன்” என்றபடி. “ந மம கிஞ்சித் ஸ்யாத்” என்று ஸர்வவிஷய மமகார நிவ்ருத்தி முகத்தாலே ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தியைப் ப்ரார்த்திக்கிறதாகவுமாம். திருமந்திரத்தில் இஷ்ட ப்ராப்தி அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி சொன்ன சோத்ய பரிஹாரங்கள் இங்கும் அநுஸந்தித்துக் கொள்வது.

விளக்கம் - இந்த “நம:” என்னும் சொல்லின் பின்னால் ஒரு வினைமுற்றை வரவழைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அதாவது “ந மம ஸ்யாம் = நான் எனக்காக வாழ்பவன் அல்லன்” என்று பொருள் தரும்படியாக “ஸ்யாம்” என்னும் வினைமுற்றைச் சேர்த்தல் வேண்டும். அல்லது “ந மம கிஞ்சித் ஸ்யாத் = என்னுடையது என்பதாக எந்த ஒரு பொருளும் இருத்தல் வேண்டாம்” என்று [இங்கு “ஸ்யாத், கிஞ்சித்” என்னும் இரண்டு சொற்கள் சேர்க்கப்பட்டன] படித்துப் பொருள் கொள்ளலாம்; இதனால் அனைத்து பொருள்களிலும் “இவை என்னுடையது” என்னும் மமகாரம் நீங்குதல் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு, நமக்கு விருப்பம் அல்லாத அனைத்தும் நீங்குதலுக்கான ப்ரார்த்தனை செய்யப்படுகிறது என்றும் கொள்ளலாம். திருமந்த்ரந்தின் மூலம் நமக்கு விருப்பமானவை வந்து சேர்தல் மற்றும் விருப்பம் அல்லாதவை விலகுதல் குறித்த உண்டான சந்தேகங்களும் அவற்றுக்கான சமாதானங்களும், கடந்த அத்யாயத்தில் கூறப்பட்டன; அவற்றையே இங்கும் கொள்ளலாம்.

மூலம் - இந் நம: சப்தத்தாலே அவித்யா கர்ம ததுபய வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தாதி ரூபங்களான ஸர்வவிரோதிகளையும் கழியா நிற்கச் செய்தேயும், இதுக்கு நிர்வசநம் பண்ணுகிற ச்ருதியின்படியே பரிபூர்ண கைங்கர்ய ரூப பல தசையில் பலாந்தராநுபவ ந்யாயத்தாலே, சங்கிதமான ஸ்வாதீந ஸ்வார்த்த கர்த்ருத்வம் ஸ்வாதீந ஸ்வார்த்த போக்த்ருத்வமாகிற களைகளைக் கழிக்கையிலே இங்கு ப்ரதாந தாத்பர்யமென்று அநுஸந்திப்பார்கள். இத்தால், பலாந்தராநுபவ தசையிலுண்டாம் ஸ்வாதீந ஸ்வார்த்த கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ ப்ரமங்கள், முக்த தசையில் கைங்கர்யத்தில் இல்லாதபடி கண்டு அக்கட்டளையிலே ப்ரார்த்திக்கிறானென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - இந்த உலகுடன் கொண்டுள்ள தொடர்பு காரணமாக, உலக விஷயங்கள் மீது உள்ள பூர்வ வாசனைகள், அவற்றின் மீது உள்ள ஆசைகள் போன்றவை காரணமாக அவித்யை (அறியாமை) மற்றும் கர்மங்கள் தொடர்ந்தபடி உள்ளன; “நம:” என்பதன் மூலம், இப்படிப்பட்ட அவித்யை மற்றும் கர்மங்கள் நீங்கவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனை செய்யப்படுகிறது என்றாலும், சில பூர்வாசார்யர்கள் கருதுவது என்னவென்றால் - மோஷும் பெற்ற பின்னர்

உண்டாகின்ற பகவத் கைங்கர்ய விஷயத்தில், “நான் செய்கிறேன், இவற்றை நான் எனக்காகச் செய்கிறேன், நான் அனுபவிக்கிறேன், நான் எனக்காக மட்டுமே அனுபவிக்கிறேன்” என்பதான எண்ணங்கள் உண்டாகுமோ என்ற சந்தேகம் ஏற்படலாம்; ஆனால், “மற்ற பலன்களாக உள்ள செல்வம், ஸ்வர்க்கம் போன்றவற்றை அனுபவிக்கும்போது ஒருவனுக்கு உண்டாகின்ற ‘நான் தக்க உபாயங்களைச் செய்து இவற்றை அனுபவிக்கிறேன்’ போன்ற எண்ணங்கள், மோஷும் என்னும் பலனை அனுபவிக்கும்போது ஏற்படாது” என்பதான பலாந்தர அனுபவ ந்யாயம் போன்று, இந்த தோஷங்கள் மோஷ நிலையில் பகவத் கைங்கர்ய விஷயத்தில் உண்டாகாமல் கழிப்பதே “நம:” என்பதன் முக்கியமான ப்ரார்த்தனை - என்பதாகும். ஆகவே இந்த உலகில் உள்ள செல்வம் முதலானவற்றை அனுபவிக்கும்போது உண்டாகின்ற “விஷயத்தில், “நான் செய்கிறேன், இவற்றை நான் எனக்காகச் செய்கிறேன், நான் அனுபவிக்கிறேன், நான் எனக்காக மட்டுமே அனுபவிக்கிறேன்” என்பதான மயக்கங்கள், மோஷ நிலையில் உண்டாகின்ற பகவத் கைங்கர்யத்தின்போது இல்லாதைக் கண்டு, அது போன்றே விண்ணப்பிக்கிறான் என்றாயிற்று.

“நம:” என்பதற்கு அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானாருடைய
விளக்கம்

மூலம் – பரமாத்மநி நாராயணாம் ஸர்வபார ஸமர்ப்பணாத்

ஸம்ஜாதம் நைரபேக்ஷயம் து நம இத்யுச்யதே புதை:

என்று இங்குற்ற நமஸ்ஸை அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் வ்யாக்யானம் பண்ணினார். இந்த ச்லோகத்திற் சொன்ன நைரபேக்ஷயம் ஸ்வரக்ஷணத்தில் நிர்பரத்வம். இந்த நிர்பரத்வத்தாலே பரஸமர்ப்பணம் ஸூசிதமாதல், ஸ்வநிர்பரத்வ பர்யந்தமான பரஸமர்ப்பணம் இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதமாதல் ஆகக்கடவது. ஹவி: ஸமர்ப்பணத்தில் “இதமிந்த்ராய ந மம” என்னுமாப்போலே “அஹம் ஸ்ரீமதே நாராயணாய” என்று இங்கு பரகர்பமாக ஸமர்ப்பித்து, “ந மம” என்று தன்னுடன் துவக்கறுக்கிறதென்றால், இஸ்ஸமர்ப்பண யோஜனைக்கு ஸ்வரஸம். இந்த

யோஜனையில், பூர்வகண்டம் அங்க பஞ்சக பரம்; உத்தரகண்டம் அங்கி ப்ரதிபாதகம்.

விளக்கம் - பரமாத்மநி நாராயணாம் ஸர்வபார ஸமர்ப்பணாத் ஸம்ஜாதம் நைரபேக்ஷயம் து நம இத்யுச்யதே புதை: - தன்னுடைய அனைத்து பாரங்களையும் பரமாத்மாவாகிய நாராயணனிடம் சமர்ப்பணம் செய்த காரணத்தால், (தன்னுடைய விஷயத்தில்) வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள நிலையே “நம:” என்பதால் கூறப்படுவதாகச் சான்றோர்கள் உரைப்பர் - என்று “நம:” என்னும் சொல்லுக்கான பொருளை ஸ்வாமி அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் வ்யாக்யானம் செய்தார். இந்த ச்லோகத்தில் உள்ள “நைரபேக்ஷயம்” என்னும் சொல்லானது, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் எந்தவிதமான பொறுப்பையும் எதிர்பாராமல் இருத்தல் என்பதாகும். இப்படியாக நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொறுப்பிலிருந்து நாம் விலகிக் கொள்ளாதல் என்பதால் “நம்முடைய பாரங்களைச் சமர்ப்பித்தல்” கூறப்பட்டது என்றோ அல்லது நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொறுப்பை நாம் கைவிடுதல் முடிய உள்ள “நம்முடைய பாரங்களைச் சமர்ப்பித்தல்” கூறப்பட்டது என்றோ கூறப்பட்டது எனலாம். யஜ்ஞத்தில் அவிர்பாகத்தை அளிக்கும்போது “இதம் இந்த்ராய ந மம - இது இந்த்ரனுக்காக, எனக்காக அல்ல” என்று கூறுவது போன்றே த்வய மந்த்ரத்திலும் “அஹம் ஸ்ரீமதே நாராயணாய - நான் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்காக” என்று சமர்ப்பணம் செய்து, “ந மம - நான் எனக்கு உரியவன் அல்லேன்” என்று தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொறுப்பை தான் கைவிடுதல் என்னும்போது, மேலே கூறப்பட்ட பரசமர்ப்பணம் குறித்த கருத்து மிகவும் பொருத்தமாகிறது. இவ்விதம் பொருள் கொள்ளும்போது, த்வயத்தில் உள்ள முதல் வரியானது ப்ரபத்திக்கான ஐந்து அங்கங்களையும் (ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் - ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்ற வகையில் நடக்க உறுதி செய்தல், ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநம் - அவனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு மாறாக நடக்காமல் இருத்தலை உறுதி செய்தல், மஹாவிச்வாஸம் - அவன் நிச்சயமாக மோசஷம் அளிப்பான் என்னும் நம்பிக்கை, கார்ப்பண்யம் - அவனுக்கு நம் மீது க்ருபை ஏற்படும்படி தாழ்ந்து நின்றல், கோப்த்ருத்வ வரணம் - எந்த உபாயங்களையும் இயற்ற சக்தி இல்லாத தன்னை அந்த உபாயங்களின் இடத்தில் நின்று காக்குமாறு

வேண்டுதல்), இரண்டாவது வரியானது அங்கியாக உள்ள ப்ரபத்தியையும் குறிக்கும்.

மூலம் - “அஹமத்யேவ மயா ஸமர்ப்பித:” என்கிறபடியே இவ்விடத்தில் நான் ஸ்ரீமானான நாராயணனுக்கென்று ஸமர்ப்பிக்க “யத் ஸம்ரக்ஷயதயா அர்ப்பயதே”, “தவைவாஸ்மி ஹி பர:” இத்யாதிகளிற்படியே ஸ்வரக்ஷணபரமும், ஸ்வரக்ஷணபலமும் அவனதென்று இங்கே அபிப்ரேதமாகவுமாம்.

விளக்கம் - ஸ்தோத்ரரத்னம் (52) - அஹமத்யேவ மயா ஸமர்ப்பித: - இப்படிப்பட்ட நான் என்னால் உனது திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டேன் - என்னும் ச்லோகத்திற்கு ஏற்ப, “பெரியபிராட்டியாருடன் கூடிய நாராயணனுக்கு நான் சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டேன்” என்று கூறும்போது, தன்னைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு மற்றும் அவ்விதம் காப்பாற்றப்படுவதால் உண்டாகும் பலன் ஆகிய இரண்டும் நாராயணனுக்கே சேர்கின்றன என்பதை கீழே உள்ள ச்லோகங்களால் அறியலாம்.

- அஹிர்புத்தந்ய ஸம்ஹிதை (52-35) - யத் ஸம்ரக்ஷயதயா அர்ப்பயதே - தன்னைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு யாரிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிறது என்ற கேள்வி எழும்போது, விஷ்ணுவிடம் என்பது பதிலாகிறது
- ஸ்தோத்ரரத்னம் (60) - தவைவாஸ்மி ஹி பர: - உன்னால் காக்க வேண்டியவற்றில் நானும் ஒருவன்

மூலம் - “நம:” என்கிற இத்தாலே ஆத்ம ஆத்மநீயங்களோடும் ஸ்வரக்ஷண தத்பலங்களோடும் தனக்குத் துவக்கற்றமை காட்டுகிறது. பரஸம்பந்த விதியிலும் ஸ்வஸம்பந்த நிஷேதத்திலும் தாத்பர்யமாகையாலே இச்சதுர்த்தீ, நமஸ்ஸுக்கள் இரண்டுக்கும் பலமுண்டு. இஸ்ஸமர்ப்பணந்தன்னிலும் பரநிரபேக்ஷ கர்த்தருத்வாதிகளை நிஷேதிக்மைக்காக “நம:” என்கிறதாகவுமாம்.

விளக்கம் – “நம:” என்பதன் மூலம் ஒருவனுக்கு அவனுடைய ஆத்மாவுடனான ஸம்பந்தம் நீங்குவதும், அவனுக்கும் அவன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் எண்ணதிற்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் நீங்குவதும், அதன் மூலம் கிட்டும் பலனுக்கும் அவனுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் நீங்குவதும் உணர்த்தப்படுகிறது. “நாராயணாய” என்பதில் உள்ள நான்காம் வேற்றுமையான “ஆய” என்பதும், “நம:” என்பதும் முறையே பகவானுடனான ஸம்பந்தம் உள்ளதையும், நம்முடைய ஆத்மாவுடன் நமக்குச் ஸம்பந்தம் இல்லாததையும் (அதாவது நமது சரீரத்துடன் ஆத்மாவுக்குப் பிடிப்பு இல்லாமை அல்லது நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் செயலுடன் நமக்கு ஸம்பந்தம் இல்லாமை) உணர்த்துகின்றன. இப்படியாக உள்ள ஸமர்ப்பணத்தை உணர்த்துவது மட்டும் அல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுக்கு விருப்பம் அல்லாத செயல்களைச் செய்யாமல் இருப்பதையும் உணர்த்தவே “நம:” எனப்படுகிறது என்றும் கூறலாம்.

மூலம் – ஸ்தூலப்ரக்ரியையைக் கொண்டாலும், “நமாமி” என்கிற பதத்தை ஆத்ம ஸமர்ப்பணார்த்தமென்று வ்யாக்யானம் பண்ணின பதஸ்தோத்ர ப்ரக்ரியையாலே, இந் நம: சப்தம் ஸமர்ப்பணப் பொருளுக்கு ஸங்கதம். இப்படி உத்தரகண்டத்தை ஆத்ம ஸமர்ப்பண பரமாக அநுஸந்திப்பார்க்கு, இதுக்கு அநுரூபமாய் ஸ்வரூபாநுபந்தியான பலவிசேஷம் இங்கே ஸ்வத: ப்ராப்தம். பூர்வோக்தமானபடியே பலபரமாக உத்தரகண்டத்தை அநுஸந்திப்பார்க்கு, இவ்வாத்ம ரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம், உபாயபரமான பூர்வகண்டத்தில் சரண சப்தாந் விதமான க்ரியாபதத்திலே அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் – “நம:” என்னும் சொல்லுக்கு நேரடியாக உள்ள சாதாரண பொருளைக் கொண்டாலும், மந்த்ரராஜபத ஸ்தோத்ரத்தில் “நமாமி” என்னும் பதத்திற்கு “ஆத்மாவைச் சமர்ப்பணம் செய்தல்” என்று பொருள் கூறுவது போன்றே, “நம:” என்னும் சொல்லுக்கு “சமர்ப்பணம் செய்கிறேன்” என்று பொருள் கொள்ளலாம். ஆக த்வயத்தின் இரண்டாவது வரியானது ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைக் கூறுகிறது என்று பொருள் கொள்பவர்களுக்கு, அவர்களுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்குச் சேருவதான பகவத் கைங்கர்யம் என்பது பலனாக உண்டாகிறது என்பது தானாகவே வெளிப்படுகிறது. அல்லது த்வயத்தின் இரண்டாவது வரியானது

மேலே கூறியது போன்று பலனாகிய கைங்கர்யத்தைக் கூறுகிறது என்று பொருள் கொள்பவர்களுக்கு, உபாயத்தைக் கூறுவதான முதல் வரியானது சரணம் என்னும் பொருளை உணர்த்தும் வினைமுற்றான “ப்ரபத்யே” என்பதன் மூலம், ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைக் கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 53)

124. இவர்கள் தேடிநிற்கப் பொய்கை முதுமணல் முல்லைப்பந்தல் முற்றம் மச்சொடு மாளிகை அவ்வவ்விடம் புக்கு வாரிச் சிதைத்துப் பறித்துக் கிழித்துக் கோயின்மை குறும்பு செய்து அல்லல் விளைத்துக் கவருமுகக்கு நல்லவர் முழுசி ஆவரென்னும் தேன்மொழியாலே கோகுலத்தை மறப்பிக்கும் நகரஸ்தீர்கள், நரகனைத் தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினாறு பல்லாயிர மெண்ணிறந்தார் பாவம் - கடல் ஞாலம் மின்னிடை மல்லிகை வேய்மரு பேய்முலை முனிந்து மற்பொரு விறல் கஞ்சனை மங்கநூற்ற வாயும் தீர்ப்பாரென்னு மவற்றிலே தோன்றும்.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரதாந மஹிஷிகளான இவர்களோடுள்ள ஸாம்யமேயன்றிக்கே இவர்களை உபேசுஷித்தும் தங்களை யுகக்கும்படி அவனுக்கு அபிமதைகளான திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடையவும், அவர்களையும் தங்கள் பேச்சழகாலே அவன் மறக்கும்படி பண்ணும் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுடையவும், நரகவதாநந்தரம் பரிக்ரஹித்த ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் பதினாறாயிரம் தேவிமாருடையவும் பாவங்கள் இவர்க்குண் டென்னுமிடம் இவர்தம் பேச்சிலே தோன்றுமென்கிறார் (இவர்கள் தேடி நிற்கவென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள முதன்மையான பிராட்டிமார்களுடன் மட்டுமே நம்மாழ்வாருக்கு ஒப்புமை உள்ளது என்பது அல்லாமல், இந்த மூன்று பிராட்டிமார்களை விட்டுவிட்டு ஸர்வேச்வரனாகிய க்ருஷ்ணன் தங்களை விரும்பும்படியாக அவனுக்கு மிகவும் ப்ரியமான திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள பெண்கள், அந்தப் பெண்களையும் தங்களுடைய பேச்சு மூலம் க்ருஷ்ணனை

மறக்கும்படியாகச் செய்யும் மதுரா நகரத்தில் உள்ள பெண்கள், நரகாசுரனை வதைத்த பின்னர் அவனிடமிருந்து மீட்கப்பட்டு த்வாரகையிலே இருந்த பதினான்காயிரம் பெண்கள் ஆகியவர்களுடைய தன்மைகளும் நம்மாழ்வாருக்கு உண்டு என்பது இவருடைய பேச்சில் வெளிப்படுகிறது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “தேடித்திருமகள் மண்மகள் நிற்க” என்கிறபடியே ப்ரதான மஹிஷிகளான விவர்கள் தன்னைத்தேடி நிற்கும்படி இவர்களை உபேக்ஷித்து, “இப்பொய்கைக் கெவ்வாறு வந்தாய்”, “முதுமணல் குன்றேறி”, “முல்லையின் பந்தர்நீழல் மன்னியவளைப் புணர்ப்புக்கு”, “முற்றத்தாடு புகுந்து”, “மச்சொடு மாளிகையேறி”, “அவ்வவ்விடம்புக்கு அவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனாய்” என்கிறபடியே இவர்கள் ஜலக்ரீடை பண்ணுமிடம், விளையாடுமிடம் மற்றும் அவர்களிச் சாநுகுணமாகத் திரளவும் தனியவு மிருக்கு மிடங்களான பொய்கை, மணற் குன்று, முல்லைப்பந்தல், முற்றம், மச்சொடு மாளிகை அவ்வவ ஸ்தலங்களிலே சென்று புக்கு, “துகில் வாரியும் சிற்றில் சிதைத்தும்”, “பந்து பறித்து துகில் பற்றி”, “கச்சோடு பட்டைக் கிழித்து” என்கிறபடியே குடைந்து நீராடுகிறவர்கள் கூறைகள் வாரிக்கொள்வது. “இட்டமா விளையாடுகிறவர்க ளிழைத்த சிற்றிலைச் சிதைப்பது, பந்து கழல் முதலான லீலோப கரணங்களைப் பறிப்பது. அவர்களோடே இட்டிடு கொண்டு பட்டுக்கள் கச்சுக்களெட்டினவற்றைப் பற்றி வலித்துக் கிழிப்பதாய், “கோயின்மை செய்து கன்மமொன்றில்லை”, “குறும்பு செய்வானோர் மகனைப் பெற்ற” என்னும்படி நியாமகரற்ற ஸ்வதந்தர் செய்யுமத்தையும், நியாமகர் கீழடங்காமல் மூலையடியே நடத்துவார் செய்யுமத்தையும் செய்து, “அல்லல் விளைத்த பெருமான்” என்கிறபடியே பேராவரம் விளைத்து, “ஆயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும்” என்று திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களை யடைய முற்றாட்டாக விரும்பி புஜிக்குமென்கிறபடியே அவன் விரும்பப்படும் மவர்களாய், அத்தாலே “நீயுக்கு நல்லவர்” என்னும்படி அவனுக்கு விஷயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவர்களென்று நிரூபகமாயிருக்கிற திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடைய பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம்.

விளக்கம் – (இவர்கள் தேடி நிற்க) - பெரியதிருமொழி (10-8-9) – தேடித்திருமகள் மண்மகள் நிற்க - என்பதற்கு ஏற்ப முதன்மையான பிராட்டிமார்களான இவர்கள் மூவரும் தன்னைத் தேடி நிற்கும்படியாக அவர்களை விட்டுவிட்டு. (பொய்கை முதுமணல் முல்லைப்பந்தல் முற்றம் மச்சொடு மானிகை அவ்வவ்விடம் புக்கு) – நாச்சியார் திருமொழி (3-2) – இப்பொய்கைக் கெவ்வாறு வந்தாய் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-10-8) - முதுமணல் குன்றேறி – என்றும், பெருமாள் திருமொழி (6-8) – முல்லையின் பந்தர்நீழல் மன்னியவளைப் புணர்ப்புக்கு – என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (2-9) - முற்றத்தூடு புகுந்து - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-7-2) - மச்சொடு மானிகையேறி – என்றும், திருவாய்மொழி (6-2-6) - அவ்வவ்விடம்புக்கு அவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள பெண்கள் நீராடும் இடம், விளையாடும் இடம், இவர்கள் விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி கூட்டமாகக் கூடும் இடம் மற்றும் தனித்து இருக்கும் இடம் என்பதான பொய்கை, மணற்குன்று, முல்லைப்பந்தல், முற்றம், மாடியுடன் கூடிய மானிகை போன்ற இடங்களில் சென்று புகுந்து. (வாரி) – நாச்சியார் திருமொழி (12-3) – துகில் வாரியும் சிற்றில் சிதைத்தும் - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (13-10) - பந்து பறித்து துகில் பற்றி – என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (14-2) – கச்சோடு பட்டைக் கிழித்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப நீரில் புகுந்து விளையாடும் அவர்களுடைய உடைகளை வாரி எடுத்துக்கொள்ளுதல். (சிதைத்து) – தங்களுடைய விருப்பம் போன்று விளையாடியபடி உள்ள அவர்கள் கட்டி வைத்த மணல் வீடுகளைச் சிதைத்தல். (பறித்து) - அவர்கள் விளையாடும் பந்து, கழல் போன்ற விளையாட்டுப் பொருள்களைப் பறித்தல். (கிழித்து) - அவர்களுடன் விவாதம் செய்து, அவர்கள் அணிந்துள்ள பட்டு ஆடைகள், கச்சுகள் ஆகியவற்றில் தனது கைக்கு எட்டியவற்றைப் பிடித்து இழுத்துக் கிழித்தல். (கோயின்மை குறும்பு செய்து) - திருவாய்மொழி (6-2-6) – கோயின்மை செய்து கன்மமொன்றில்லை – என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (12-3) - குறும்பு செய்வானோர் மகனைப் பெற்ற - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னை நியமிப்பவர்கள் என்று யாரும் இல்லாத காரணத்தால் சுதந்திரமான ஒருவன் செய்யக்கூடியதையும், ஒரு எஜமானனுக்குக் கீழ் அடங்காமல் தனது விருப்பத்தின்படி நடந்துபவர்கள் செய்யக்கூடியதையும் செய்து. (அல்லல் விளைத்து) – நாச்சியார் திருமொழி (13-10) – அல்லல் விளைத்த பெருமான் –

என்பதற்கு ஏற்ப மிகுந்த ஆரவாரம் ஏற்படுத்தி. (கவரும்) – நாச்சியார் திருமொழி (13-14, 14-2) – ஆயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும் – திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள பெண்களை அடைவதற்காக பரிபூர்ணமாக வெண்ணெய் போன்ற அனைத்தையும் கலந்து உண்பவன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனால் மிகவும் விரும்பப்படுபவர்களாக. அதன் காரணமாக, (உகக்கு நல்லவர் பாவம்) – திருவாய்மொழி (10-3-8) – நீ உகக்கு நல்லவர் – என்பதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய மகிழ்வுக்கு விஷயமாக உள்ள மேன்மையைக் கொண்டவர்கள் என்று உணர்த்தவல்ல திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள பெண்களுடைய தன்மை நம்மாழ்வாருக்கு உண்டு என்னும் நிலை [எங்கு வெளிப்படுகிறது என்று அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்] ...

வ்யாக்யானம் – க்ருஷ்ண விரஹ மாற்றமாட்டாமல் “துஷ்ட காளிய திஷ்டாத்ர க்ருஷ்ணோஹமிதி சாபரா”, “க்ருஷ்ணோஹமேஷ லலிதம் வ்ரஜாம் யாலோக்யதாம் கதி:” இத்யாதிப்படியே அவர்கள் அநுகரித்தாப்போலே இவர் அவனைப் பிரிந்தாற்றாமையாலே அநுகரித்த “கடல்ஞாலத்”திலும், அந்யவிஷயங்களிலே பரப்பனாகையாலே அபேக்ஷித ஸமயத்தில் வாராமல் அவன் விளம்பித்து வந்தால் அவர்கள் ஊடுமாபோலே இவர் அவனோடுடன “மின்னிடை மடவாரிலும்”, பகலெல்லாம் பசு மேய்க்கப்போய் அவற்றுடனே வரும் க்ருஷ்ணனை பசுக்களின் முற்றொழுந்தில் காணாதே பிற்குழையிலே வருகிறவவன் வரப்பற்றாமல் ஒரு ஸந்த்யையிலே பஞ்ச லக்ஷம் குடியில் பெண்களும் பாதபதார்த்தங்களுக்கு இடைந்து கூப்பிட்டாப்போலே இவர் கூப்பிட்ட மாலைப்பூசலான “மல்லிகை கமழ்தென்ற”லிலும், இரவெல்லாம் க்ருஷ்ண ஸம்சலேஷம் பண்ணியிருந்து போதுவிடிந்தவாறே அவன் பசு மேய்க்கப் போகுங்காலமென்னும் நினைவாலே அவனை யணைத்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தே போனானாகவே கருதி பாதகபதார்த்தங்களும் ஸம்சலேஷ தசையில் அவன் பரிமாற்றங்களும் புறம்புமுள்ளும் நின்று நலிகிற நலிவை அவர்கள் அவன்றனக்குச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாப்போலே இவர் கூப்பிட்ட காலைப் பூசலான “வேய்மரு தோளிணை”யிலும், தனக்கு பாதங்களாய் வந்து கிட்டின பூதநா சகட யமளார்ஜுநாதிகள் நினைவை அவைதன்னோடே போக்கித் தன்னை நமக்காக நோக்கித் தந்த வுபகாரகனை நான் கிட்டுவதென்னோவென்றும், அப்படி செய்த க்ருஷ்ணனாகிற வுபகாரகனுக்கு என் ஸ்தீரீதவத்தை யிழந்தே னென்றும் சொன்ன

“பேய் முலையுண்டு”, “முனிந்து சகட முதைத்து” என்கிற பாட்டுக்களிலும் தோன்றும்.

விளக்கம் - (கடல்ஞாலம்) - க்ருஷ்ணனைப் பிரிந்த பிரிவாற்றாமையைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-13- 27) - துஷ்ட காளிய திஷ்டாத்ர க்ருஷ்ணோஹமிதி சாபரா - காளியனே! நிற்பாயாக. நான் க்ருஷ்ணன் என்று அவன் உரைத்தான் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-13-27) - க்ருஷ்ணோஹமேஷ லலிதம் வ்ரஜாம் யாலோக்யதாம் கதி: - நான் க்ருஷ்ணன் ஆவேன், உங்களுக்காக நான் அழகாக நடக்கப்போகிறேன் - என்றும் அவனைப் போன்றே தாங்களும் உள்ளதாக அந்த ஆயர்பாடிப்பெண்கள் செய்து காண்பித்தது போன்று, நம்மாழ்வார் அவனை விட்டுப் பிரிந்துள்ள துக்கம் தாங்காமல் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி (5-6-1) - கடல் ஞாலம் - என்ற திருவாய்மொழியிலும். (மின்னிடை) - மற்ற செயல்களிலும் அவன் ஈடுபட்டு நிற்பதால், இவர்கள் விரும்பி அழைக்கும் நேரத்தில் வராமல் அவன் தாமதமாக வந்தால் அந்தப் பெண்கள் அவனுடன் ஊடல் கொள்வது போன்று, இவர் அவனுடன் ஊடல் கொள்வதான திருவாய்மொழி (6-2-1) - மின்னிடைய மடவாரிலும் - என்ற திருவாய்மொழியிலும். (மல்லிகை) - பகல்பொழுது முழுவதும் பசுக்களை மேய்ப்பதற்காகச் செல்லும் க்ருஷ்ணன், மாலைப்பொழுதில் அந்தப் பசுக்கூட்டத்திற்கு முன்பு வராமல், அவற்றின் பின்னே வரும் காலதாமதத்தைக் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், ஒருநாள் மாலையில் ஐந்து லக்ஷம் குடியில் உள்ள பெண்கள் அனைவரும் தங்களைத் துன்புறத்துகின்ற பொருள்களைச் சேர்த்து அழைத்தது போன்று, இவரும் அழைத்த மாலை நேரத்து துன்ப பாசுரமான திருவாய்மொழி (9-9-1) - மல்லிகை கமழ்தென்றல் - என்ற திருவாய்மொழியிலும். (வேய் மரு) - இரவுப்பொழுது முழுவதும் க்ருஷ்ணனுடன் சேர்ந்திருந்தாலும், பொழுது விடிந்தவுடன் அவன் பசுக்களை மேய்க்கச் செல்லும் காலம் வந்துவிடும் என்ற நினைவு காரணமாக, அவன் அணைத்தபடி உள்ளபோதிலும் தங்களை விட்டு அவன் சென்றுவிட்டான் என்றே எண்ணிக்கொண்டு, தங்களை வருத்துகின்ற பொருள்கள் மற்றும் அவன் தங்களுடன் சேர்ந்திருந்தபோது செய்த செயல்கள் ஆகியவை தங்களை உள்ளும் புறமும் நின்று வேதனை உண்டாக்கும் செயல்களை அந்தப் பெண்கள்

க்ருஷ்ணனிடம் உரைத்து அவனை அழைத்தது போன்று இவர் அழைத்த திருவாய்மொழி (10-3-1) - வேய்மரு தோளிணை - என்ற திருவாய்மொழியிலும். (பேய்முலை முனிந்து) - க்ருஷ்ணனாகிய தனக்கு விரோதிகளாக வந்த பூதனை, சகடாசுரன், மருதமரங்கள் போன்றவற்றை அவற்றுடைய நினைவு கூட மீண்டும் வராதபடி அழித்து, நமக்காகவே தன்னைக் கொடுத்து உதவி செய்த க்ருஷ்ணனை நான் அடைவது எந்த நாளிலோ என்றும், இப்படியாகச் செய்த க்ருஷ்ணன் என்ற உபகாரகனுக்காக நான் என்னுடைய பெண்மைத் தன்மையை இழந்தேன் என்றும் உரைத்த திருவாய்மொழி (5-3-8) - பேய் முலை உண்டு - என்றும், திருவாய்மொழி (7-3-5) - முனிந்து சகடம் உதைத்து - என்றும் உள்ள திருவாய்மொழிகளிலும் வெளிப்படும்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீமாலாகாரரும் கூனியும் கொடுத்த திருமாலையையும் சாந்தையும் சாத்திக் கொண்டு ராஜமார்க்கத்தாலே யெழுந்தருளி, குவலாயாபீட நிரஸநம் பண்ணி நிற்கிறபோது, “முழுசி வண்டாடிய”, “ஆவரியை செய்தறிவார்” என்கிற பாட்டுக்களிற் சொல்லுகிறபடியே ஒப்பணையழகிலும் வடிவழகிலும் குவலாயாபீட நிரஸநமாகிற சேஷ்டிதத்திலும் தோற்று, “ஸக்க்ய: பச்யத க்ருஷ்ணஸ்ய முகமத்யருணேசுஷணம், சுஜயுத்த க்ருதாயாஸ ஸ்வேதாம்பு கணிகாசிதம்” இத்யாதிப்படியே அந்யோந்யம் தங்களிலே பேசுகிற “மழறு தேன்மொழி” என்கிறபடியே மழலைத்தேன் போலே இனிதான பேச்சுக்களாலே “மதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோகுலமேஷ்யதி, நகர ஸ்த்ரீகலாலாபமது ச்ரோத்ரேண பாஸ்யதி” என்று கோகுலத்திற் பெண்கள் பேசும்படி அவன் கோகுலத்தை மறக்கப் பண்ணும் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுடைய பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம்,

விளக்கம் - (முழுசி ஆவரென்னும் தேன்மொழியாலே கோகுலத்தை மறப்பிக்கும் நகரஸ்த்ரீகள் பாவம்) - மாலை தொடுப்பவர் மற்றும் குப்ஜா என்னும் கூனி ஆகியோர் அளித்த மாலை மற்றும் சந்தை ஏற்றுக்கொண்டு, மதுரா நகரத்தின் ராஜமார்க்கத்தில் எழுந்தருளி, குவலாயாபீடம் என்ற யானையை அழித்துவிட்டு க்ருஷ்ணன் நிற்கும்போது. பெரியதிருமொழி (2-8-7) - முழுசி வண்டாடிய - என்றும், பெரியதிருமொழி (3-3-7) - ஆவரியை செய்தறிவார் - என்றும் உள்ள

பாசுரங்களில் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஒப்பனை அழகு, வடிவழகு மற்றும் குவலயாபீடத்தை வீழ்த்திய செயல் போன்ற பலவற்றில் தோற்றுப்போய், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-20-53) - ஸக்க்ய: பச்யத க்ருஷ்ணஸ்ய முகம் அத்யருணேஷுணம், சுஜயுத்த க்ருதாயாஸ ஸ்வேதாம்பு கணிகாசிதம் - தோழிகளே! அழகாகச் சிவந்த திருக்கண்கள் கொண்டதும், யானையுடன் யுத்தம் செய்த காரணத்தால் ஏற்பட்ட களைப்பால் வியர்வை நிரம்பியதும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய திருமுகத்தைப் பாருங்கள் - என்று தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்வதான, திருவாய்மொழி (6-2-5) - மழறு தேன்மொழி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான மழலைகள் பேசும் தேன் போன்ற இனிமையான பேச்சுக்கள் மூலமாக. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-18-13) - மதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோகுலமேஷ்யதி, நகர ஸ்த்ரீகலாலாபமது ச்ரோத்ரேண பாஸ்யதி - மதுரா நகரத்தை அடைந்து, அங்குள்ள பெண்களுடைய இனிமையான சொற்கள் என்னும் தேனை, தனது காதுகள் கொண்டு பருகியபடி உள்ள க்ருஷ்ணன் இனி கோகுலத்திற்கு எப்படி வருவான்? - என்று கோகுலத்தில் உள்ள பெண்கள் புலம்பும்படியாக க்ருஷ்ணன் கோகுலத்தை மறந்து போகும் விதத்தில் செய்கின்ற மதுராநகரத்தில் உள்ள பெண்களுடைய தன்மை நம்மாழ்வாருக்கு உண்டு என்ற நிலை [எங்கு வெளிப்படுகிறது என்று அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்] ...

வ்யாக்யானம் - “மற்பொரு தோளுடை மாயப்பிரானுக்கு என் கற்புடையாட்டி யிழந்தது கட்டே” என்று ப்ரபலரான மல்லரோடே தோளில் சாந்தழியாதபடி மல்லைப் பொருத ஆச்சர்யபூதனான உபகாரகனுக்கு அறிவுடையளா யிருக்கிறவென் பெண் தனக்குள்ளதடங்கலும் இழந்தாளென்றும், “விறல் கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர் உம்மைத் தஞ்சமென்றிவள் பட்டனவே” என்று பெருமிடுக்கனான கம்ஸனை அவன் வஞ்சனை அவனோடே போம்படி பண்ணினவரே! உம்மையே தனக்குத் தஞ்சமென் றிவள்பட்ட வெள்ளமென்தா னென்று தமக்குப் பரிவரானவர்கள் சொன்ன பாசுரத்தாலே மல்லைரையும் கம்ஸனையும் நிரஸித்த க்ருஷ்ணனை அச்சுவடோடே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டமையைப் பேசின பாசுரத்திலே தோன்றும்.

விளக்கம் – [மற்பொரு விறல் கஞ்சனை என்னுமவற்றிலே தோன்றும்] (மற்பொரு) – திருவாய்மொழி (6-6-10) – மற்பொரு தோளுடை மாயப்பிரானுக்கு என் கற்புடையாட்டி யிழந்தது கட்டே - என்ற பாசுரத்தில், “அனைவரும் அறிந்த மல்லர்களுடன், தனது தோளில் பூசப்பட்ட சாந்து கூட அழியாதபடி மல்யுத்தம் செய்து அழித்து வியப்பை ஏற்படுத்தவல்ல உபகாரகனான க்ருஷ்ணன் விஷயத்தில், மிகுந்த அறிவுள்ள எனது பெண் தன்னிடம் உள்ள அனைத்தையும் இழந்தான்” - என்றும். (விறல் கஞ்சனை) - திருவாய்மொழி (2-4-8) - விறல் கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர் உம்மைத் தஞ்சமென்றிவள் பட்டனவே – என்ற பாசுரத்தில், “மிகுந்த வலிமை உள்ள கம்சனை, அவன் செய்த வஞ்சனைகள் அனைத்தும் அவனுடன் சேர்ந்து அழியும்படியாகச் செய்தவனே! உன்னை மட்டுமே தனக்குத் தஞ்சம் என்று எண்ணியபடி உள்ள இவள் அடைந்த துக்கம் எத்தகையது”, என்றும் தன்னிடம் அன்பு நிறைந்தவர்கள் கூறும் பாசுரங்கள் மூலமாக, மல்லரையும் கம்ஸனையும் அழித்த க்ருஷ்ணனை, அந்த அடையாளங்களுடன் அனுபவிக்க ஆசைப்பட்டது குறித்து உரைத்த பாசுரங்களில் வெளிப்படும்.

வ்யாக்யானம் – “நரகனைத் தொலைத்த கரதலத்த” என்றும், “நரகன்றன்னைச் சூழ்போகி வளைத்தெறிந்து கன்னிமகளிர் தம்மைக் கவர்ந்த” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நரகாஸுரன் கந்யகைகளாகக் கொண்டு வந்து திரட்டி வைக்க, அவனை நிரஸித்துப் பொகட்டுப் பரிக்கரஹித்தவர்களாய், “பதினாறாமாயிரவர் தேவிமார்”, “பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமார்”, “எண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார்” என்கிறபடியே ஆயிரமிரண்டாயிர மல்லாமையாலே பல்லாயிரமென்றும் எண்ணிறந்தவென்றும் சொல்லப்படுவாராய், “ஷோடச ஸ்த்ரீ ஸஹஸ்ராணி” என்று புராணஸித்தரான பதினாறாயிரம் தேவிமார் பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம்,

விளக்கம் – [நரகனைத் தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினாறு பல்லாயிர மெண்ணிறந்தார் பாவம்] (நரகனைத் தொலைத்து கவர்ந்த) – பெரியதிருமொழி (10-9-4) - நரகனைத் தொலைத்த கரதலத்த – என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-3-3) – நரகன் தன்னைச் சூழ்போகி வளைத்தெறிந்து கன்னிமகளிர் தம்மைக் கவர்ந்த

– என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப நரகாஸூரன் என்பவன் கன்னிப்பெண்கள் பலரையும் கவர்ந்து வந்து ஒரே இடத்தில் வைத்தபோது, அவனை அழித்து க்ருஷ்ணனாகிய தன்னால் மீட்கப்பட்டவர்களும். (பதினாறு பல்லாயிரம் எண்ணிறந்தவர் பாவம்) – பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-4) - பதினாறாமாயிரவர் தேவிமார் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-1-6) – பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமார் – என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-2-10) – எண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆயிரம் இரண்டாயிரம் என்று அல்லாத காரணத்தால் “பல்லாயிரம், எண்ணிறந்தவர்” என்று கூறப்படுபவர்களும், ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் (5-31-18) – ஷோடச ஸ்த்ரீ ஸஹஸ்ராணி – பதினாறாயிரம் பெண்கள் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப புராணங்களில் உரைக்கப்படுபவர்களும் ஆகிய பதினாறாயிரம் தேவிமார்களுடைய தன்மை நம்மாழ்வாருக்கு உண்டு என்னும் நிலை [எங்கு வெளிப்படுகிறது என்று அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்] ...

வ்யாக்யானம் – “நூற்றுவரை யன்று மங்கநூற்ற நிகரில் முகில்வண்ணன் நேமியான் என்னெஞ்சம் கவர்ந்தெனை யூழியான்” என்று துர்யோதனாதிகள் மண்ணுண்ணும்படி மந்த்ரித்த க்ருஷ்ணனுக்கு நெஞ்சு பறிகொடுத்தமை சொன்னதிலும், துர்யோதனாதிகளை நிரஸிக்கக்காக அவனெழுந்தருளினபோது அவர்கள் பிரிவாற்றாமையாலே கண்ணாஞ் சுழலையிட்டு, “குரரி! விலபஸி த்வம் வீதநித்ரா நசேஷே ஸ்வபதி ஜகதி ராதர்யாமீச்வரக்ரஸ்தபோதே, வயமிவ ஸகி! கச்சித் காட நிர்விண்ணசேதா நளிந நயந ஹாலோதார லீலே சஷணேந” இத்யாதிகளாலே ப்ரலாபித்தாப்போலே, நாரை அன்றில் தொடக்கமானவற்றுக்கு வெளுப்பு விரஹக்கூப்பீடு முதலானவை நியத ஸ்வபாவமென் றறியாதே தமக்குப்போலே பகவத் விரஹஜமான வைவர்ணயாதிகளாகக் கருதி, அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபட்டு ப்ரலாபித்த “வாயுந்திரையுகளி”லும், “தோர்ப்பாகனார்க்கு இவள் சிந்தை துழாய் திசைக்கின்றதே” என்று ஆச்ரிதர்க்காக ஸாரத்தயம் பண்ணினவனை அநுபவிக்ைக்காக இவளந்த:கரணம் கலங்கி அறிவு கெடுகிறதென்று தொடங்கி, “வண் துவராபதி மன்னனை யேத்துமினேத்துதலும் தொழுதாடுமே” என்று ஸ்ரீமத்த்வாரகைக்கு நிர்வாஹகனானவனை மங்களாசாஸநம் பண்ண இவள் நோவு பரிஹ்ருதமா மென்றும் தலைக்கட்டின “தீர்ப்பாரையாமினி”யிலும் தோன்றுமென்றபடி.

விளக்கம் - [மங்கநூற்ற வாயும் தீர்ப்பாரென்னு மவற்றிலே தோன்றும்] (மங்கநூற்ற) - திருவாய்மொழி (7-3-10) - நூற்றுவரை யன்று மங்கநூற்ற நிகரில் முகில்வண்ணன் நேமியான் என்னெஞ்சம் கவர்ந்தெனை யூழியான் - என்று துரியோதனன் உள்ளிட்ட பலரையும் இந்தப் பூமியானது உள்ளே இழுத்துக் கொள்ளும்படியாகச் செய்தருளிய க்ருஷ்ணனிடம் தனது நெஞ்சத்தைப் பறி கொடுத்தது குறித்துக் கூறிய பாசுரத்திலும். (வாயும்) துரியோதனன் போன்றவர்களை அழிப்பதற்காக அவன் சென்றபோது, அந்தப் பிரிவுத்துன்பம் காரணமாகத் தடுமாறி நின்ற அவர்கள் ஸ்ரீமத்பாகவதம் (10-90-15) - குரரி! விலபஸி த்வம் வீதநித்ரா நசேஷே ஸ்வபதி ஜகதி ராதர்யாமீச்வரக்ரஸ்தபோதே, வயமிவ ஸகி! கச்சித் காட நிர்விண்ணசேதா நளிந நயந ஹாஸோதார லீலே சஷணேந - அன்றில் பறவையே! ஸர்வேசவரனால் மறைக்கப்பட்ட அறிவு காரணமாக இரவில் உறங்கியபடி உள்ள உலகம் அனைத்தும் இவ்விதம் கிடக்கும்போது, நீ உறக்கம் இன்றி கத்துகிறாய்; உனது கூட்டில் படுத்துக்கொள்ளவில்லை, தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் மற்றும் புன்னகை ஆகியவற்றுடன் வியக்கவைக்கும் செயல்கள் மற்றும் மயங்க வைக்கும் பார்வை கொண்ட க்ருஷ்ணனால் எங்களைப் போன்று நீயும் மிகவும் துன்பப்பட்ட மனம் அடைந்தாயோ - என்று புலம்பியது போன்று, நாரை மற்றும் அன்றில் முதலான பலவற்றுக்கும் வெண்மை நிறம் மற்றும் பிரிவால் கத்துதல் போன்ற நிலைகள் எப்போதும் உள்ளதாகும் என்று அறியாமல், பகவானைப் பிரிந்த காரணத்தால் தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள பசலை நிறம் போன்றவையாகவே எண்ணிக்கொண்டு அவற்றுக்கும் சேர்த்து தான் புலம்பிய திருவாய்மொழி (2-1-1) - வாயும் திரையுளும் - என்ற பாசுரத்திலும். (தீர்ப்பார்) - திருவாய்மொழி (4-6-1) - தோர்ப்பாகனார்க்கு இவள் சிந்தை துழாய் திசைக்கின்றதே - என்ற பாசுரத்தில் தன்னை அண்டி நின்றவர்களுக்காகத் தேர்ப்பாகனாக நின்றவனை அனுபவிப்பதற்காக இவள் தனது உள்ளம் தடுமாறி அறிவை இழக்கின்றாள் - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (4-6-10) - வண் துவராபதி மன்னனை ஏத்துமின் ஏத்துதலும் தொழுதாடுமே - என்றுள்ள பாசுரத்தில் துவாரகையின் அரசனாக உள்ள அவனைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினால் இவளுடைய இந்த நோயானது

தீர்ந்துவிடும் என்று முடிக்கப்பட்ட “தீர்ப்பாரையாம் இனி எங்ஙனம் நாடுதும்” என்ற பாசுரத்திலும் வெளிப்படும்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 198)

3-4-3 பங்கயக் கண்ணென்கோ பவளச்செவ்வாய் நென்கோ

அங்கதிரடிய நென்கோ வஞ்சன வண்ணென்கோ

செங்கதிர் முடிய நென்கோ திருமறுமார்ப நென்கோ

சங்குசக்கரத்த நென்கோ சாதிமாணிக்கத்தையே

பொருள் - மிகவும் உயர்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த மாணிக்கம் போன்று ஒளிர்கின்ற திருமேனி கொண்டவனை - தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன், பவளம் போன்ற சிவந்த வாயைக் கொண்டவன், காண்பதற்கு இனிமையான ஒளி வீசும் திருவடிகளை உடையவன், அஞ்சனம் போன்ற திருமேனி நிறம் கொண்டவன், சிவந்த ஒளி வீசும் திருமுடி கொண்டவன், மஹாலக்ஷ்மியும் ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மறுவும் பொருந்திய திருமார்பு உடையவன், சங்கு சக்கரத்தைக் கொண்டவன் - என்று எதனைக் கூறுவேனோ?

அவதாரிகை - ஜகச்சரீரனாய் நின்றத்தோடு அஸாதாரண விக்ரஹ யுக்தனாய் நின்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கையாலே, ஜகதாசாரனாய் நின்ற நிலையோடே அஸாதாரண விக்ரஹத்தையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - இந்த லோகங்கள் அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள நிலை மற்றும் நம்மாழ்வாராகிய தனக்காக மட்டுமே ஒரு திருமேனியைக் கொண்டு நிற்கும் நிலை ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே நம்மாழ்வாருக்கு எந்தவிதமான

வேறுபாடும் தோன்றவில்லை. ஆகவே உலகங்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள நிலையுடன், தனக்கே உரிய திருமேனியுடன் நிற்கும் நிலையையும் சேர்ந்து அனுபவிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பங்கயக்கண்ணனென்கோ) சேதநரோடு கலப்பது கண்வழியேயிறே. தம்மோடு முதலுறவு பண்ணின கண்ணழகைச் சொல்லுகிறார். (பவளச்செவ்வாயனென்கோ) அந்நோக்குக்குத் தப்பினாலும் தப்பவொண்ணாத முறுவலைச் சொல்லுகிறது. (அங்கதிரடியனென்கோ) நோக்குக்கும் ஸ்மிதத்துக்கும் தோற்றார் விழும் நிலத்தைச் சொல்லுகிறது. அழகிய புகரையுடைய திருவடிகளையுடையவ னென்பேனோ? (அஞ்சனம்) அத்திருவடிகளிலே விழுந்தார்க்கு அநுபாவ்யமான வடிவைச் சொல்லுகிறது. (செங்கதிர் முடியனென்கோ) இது ப்ராப்த விஷயத்தில் அநுபவமென்னுமிடத்தைக் காட்டித் தருவது சேஷித்வ ப்ரகாஸகமான திருவபிஷேகமிறே.

விளக்கம் - (பங்கயக்கண்ணன் என்கோ) சேதநர்களுடன் இவன் கலந்து நிற்பது தனது திருக்கண்களுடைய அழகு மூலம் அல்லவோ? ஆகவே தன்னுடன் முதன்முதலில் உறவை ஏற்படுத்திய திருக்கண்களின் அழகைக் கூறுகிறார். சேதநர்களில் முதன்மையான நான்முகன் ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரத்தில் - ஜிதந்தே புண்டரீகாஷ - தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனுக்கு வெற்றி - என்று கூறியது காண்க. (பவளச் செவ்வாயன் என்கோ) - அந்தப் பார்வைக்குத் தப்பிவிட்டாலும், தப்பிக்க இயலாத அழகான புன்னகையைக் கூறுகிறார். (அங்கதிர் அடியன் என்கோ) - பார்வைக்கும், புன்முறுவலுக்கும் தோற்று இவனிடம் விழுந்தவர்கள் விழுவதான திருவடியைக் கூறுகிறார். அழகான புகர் கொண்ட திருவடிகளை உடையவன் என்று கூறுவேனா? (அஞ்சனம்) - அந்தத் திருவடிகளில் விழுந்தவர்கள் அனுபவிக்கக்கூடிய திருமேனியை உரைக்கிறார். (செங்கதிர் முடியன் என்கோ) - சிவந்த ஒளி வீசும் திருமுடியைக் கொண்டவன். அடையத்தகுந்த விஷயத்தில் அனுபவத்தை உணர்த்தவல்லதும், எஜமானத்தன்மையை வெளிப்படுத்துவதும் திருமுடி அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (திருமறுமார்பனென்கோ) திருவபிஷேகத்தைக் கண்டால் ஸ்வாதந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்து இறாய்க்குமத்தைத் தவிர்த்துத் தருவது லக்ஷம் ஸம்பந்தமிறே. திருவையும் மறுவையும் மார்பிலேயுடையவ னென்பேனோ? (சங்கு இத்யாதி) “இச்சேர்த்திக்கு என் வருகிறதோ” என்று அஸ்தானே பயசங்கை பண்ணும் ப்ரேமாந்தருடைய வயிற்றொரித்தலைத் தவிர்ப்பது திவ்யாயுதங்களிறே; “வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு” என்னா, “சுடராழியும் பல்லாண்டு” என்னா நின்றார்களிறே. (சாதி இத்யாதி) போலியன்றிக்கே ஆகரத்திலே பிறந்து நன்றான மாணிக்கம்போலே நிர்த்தோஷமாய், ஸ்வதஸ்ஸித்தமான வடிவழகையுடையவனை.

விளக்கம் - (திருமறு மார்பன் என்கோ) - அவனுடைய திருமுடியைக் காணும்போது, “இவன் மிகவும் உயர்ந்தவன், சுதந்திரமானவன், நாம் இவனை எப்படி அணுக இயலும்?”, என்று எண்ணி பின்வாங்கும்போது, அந்த எண்ணத்தினை விலக்கும்படிச் செய்வது லக்ஷமியின் ஸம்பந்தம் அல்லவோ? ஆகவே மஹாலக்ஷமியையும், ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மறுவையும் கொண்ட திருமார்பு உள்ளவன் என்பேனா? (சங்கு இத்யாதி) - “ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியுமாக நிற்கின்ற இந்தச் சேர்த்திக்கு என்ன ஆபத்து ஏற்படுமோ” என்று வரக்கூடாத இடத்தில், பயத்தின் காரணமாகச் சந்தேகம் கொள்வது இவன் மீது அதிகமான அன்பு கொண்டவர்களுடைய இயல்பாகும். அந்தப் பயத்தின் விளைவாக ஏற்படும் வயிற்று எரிச்சலை நீக்குவது திவ்ய ஆயுதங்கள் ஆகும்; அதாவது அந்த ஆயுதங்கள் உள்ளதைக் கண்டு இவர்கள் சமாதானம் கொள்வர். இதனால்தான் திருப்பல்லாண்டு (2) - வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு - என்றும், சுடராழியும் பல்லாண்டு - என்றும் கூறினார். (சாதி இத்யாதி) - போலியான மாணிக்கக்கல் போன்று அல்லாமல், நல்ல ஜாதியான மாணிக்கம் போன்று எந்தவிதமான தோஷமும் இன்றி, இயல்பாகவே அமையப் பெற்ற வடிவழகு கொண்டவன்.

3-4-4 சாதிமாணிக்க மென்கோ சவிகொள்பொன் முத்த மென்கோ

சாதிநல் வயிர மென்கோ தவிவில்சீர் விளக்க மென்கோ

ஆதியஞ்சோதி யென்கோ வாதியம் புருட னென்கோ

ஆதுமில் காலத் தெந்தை யச்சுத னமலனையே

பொருள் – எனக்கு எந்தவிதமான துணையும் இல்லாதபோது, தனக்கும் எனக்கும் இயல்பாகவே உள்ள உறவுமுறை காரணமாக எனது தந்தை என்று நின்றவன், என்னை எப்போதும் கைவிடாதவன், அனைத்து சரீரங்களிலும் அவற்றின் ஆத்மாவாக நின்றபோதிலும் அவற்றின் தோஷங்களால் தீண்டப்படாதவன் என்றுள்ள ஸர்வேச்வரனை - மேன்மையான மாணிக்கம், சிறந்த ஒளி வீசும் பொருள், நல்ல முத்து, உயர்ந்த வைரம், அழிவற்ற நல்ல விளக்கு, அனைத்திலும் முதன்மையாக உள்ளதாகவும் அழகான தேஜோமயமாய் உள்ளதாகவும் காணப்படும் திருமேனி கொண்டவன், ஆனந்தம் போன்ற உயர்ந்த குணங்கள் கொண்ட பரமபுருஷன் – என்று எதனைக் கூறுவேனோ?

அவதாரிகை - நம் முதலிகளிலே ஒருவரை ஒருவன் “எனக்கு எம்பெருமானை நினைக்க விரகு சொல்லவேணும்” என்ன; “நான் உனக்கு அது சொல்லுகிறேன், நீர் எனக்கு அவனை மறக்க ஒரு விரகு சொல்லவல்லையே” என்றாராம். அதுக்குக் கருத்து - பகவத் வ்யதிரித்த ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும் அவனையொழிய வஸ்துத்வ நாம பாக்த்வங்க ளில்லாமையாலே, ஏதேனுமொரு பதார்த்தம் தோற்றும்போதும் அவனை முன்னிட்டுக் கொண்டாயிற்று தோற்றுவது. ஜாதி குணங்களுக்குப் பிரித்து ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதல் இல்லாதாப்போலே த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் அவனை யொழியப் பிரித்து ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதல் இல்லையாம்படி யிருக்கிறதிறே ப்ரமாண பலத்தாலே. அல்லாதார்க்கு விசேஷணாம்சம் தோற்றுகிறவோபாதி விசேஷ்யம் தோற்றும்படியா யிருக்கிறதிறே இவர்களுக்கு. விசேஷணாம்சத்திலே தாற்பர்யமின்றிக்கே யிருக்குமதுவுமன்றிக்கே, விசிஷ்டத்திலும் விசேஷ்யமே தோற்றுகிறதாயிற்று விசேஷ்ய ப்ராதாந்யத்தாலே? இதிறே வேதாந்த ச்ரவணமுடையாருக்கு இருக்கும்படி. “வேதாந்த ச்ரவணேந ஹி வ்யுத்பத்தி: பூர்யதே” என்னாநின்றதிறே. இத்தால் – ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் ப்ரகாரமாகத் தான்

ப்ரகாரியாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. இது தன்னிலும் – “யத் யத் விபூதிமத் ஸத்த்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவ வா தத்தத் ஏவாவகச்ச த்வம் மம தேஜாம்ச ஸம்பவம்” என்கிறபடியே – எல்லாம் தனக்கு விபூதியாயிருக்கச் செய்தேயும் உத்க்ருஷ்டமான பதார்த்தங்கள் விசேஷித்து என்னுடைய விபூதி என்றானிறே. அப்படியே இவரும் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதி பதார்த்தங்கள் அவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிறபடியே அநுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் – பாகவதர்களில் ஒருவன் மற்றொருவனிடம், “நான் எப்போதும் ஸர்வேச்வரனை நினைத்தபடி இருப்பதற்கான வழியை நீ கூறுவாயாக”, என்றான். இதற்கு அந்த மற்றொருவன், “நான் உனக்கு அந்த வழியைக் கூறுகிறேன். ஆனால் அவனை மறப்பதற்கான வழியை உன்னால் கூறமுடியுமோ?”, என்றான். இவ்விதம் கூறுவதற்கான காரணம் என்னவென்றால் – ஸர்வேச்வரன் தவிர உள்ள மற்ற பொருள்கள் அனைத்தும் அவன் இல்லாமல் “இது ஒரு பொருள், இதற்கு இன்ன பெயர்” என்று கூறப்படக்கூடிய நிலையை அடைய இயலாததால், எந்த ஒரு பொருள் தோன்றுகிறது என்றாலும், அவனை முன்னிட்டுக் கொண்டே தோன்றுகிறது – என்று கருத்து. ஒரு பொருளை இன்ன பிரிவு என்று பிரிப்பது என்பது, அதன் தன்மைகளை அடியொட்டியே ஆகும். தன்மைகளை கருத்தில் கொள்ளாமல் அந்தப் பொருளின் பிரிவு இத்தகையது, அது இவ்விதம் தோன்றுகிறது என்று கூற இயலாது. இதே போன்று, எந்தப் பொருளாக இருந்தாலும் அவன் இன்றி “இருத்தல், தோன்றுதல்” போன்றவற்றை அவை அடைய இயலாது. இது, யஸ்யாத்மா சரீரம் யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் - யாருக்கு இந்த ஆத்மா சரீரமோ, யாருக்கு இந்த உலகம் சரீரமோ - போன்ற ப்ரமாண வாக்கியங்களால் தெளிவாகிறது. இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். “சாதாரண மக்களுக்கு ஸர்வேச்வரனுக்குச் சரீரமாக உள்ள உலகத்துப் பொருள்களை உணர முடிகிறது அல்லாமல், அதனைச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள ஸர்வேச்வரனை உணர இயலவில்லையே! அதாவது அவை அவனுடைய சரீரம் என்பதை உணர்ந்தாலும், அவற்றில் உள்ள ஈச்வரனின் அம்சத்தை அறியவில்லையே”, என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். மற்றவர்களுக்கு இது போன்று அந்தப் பொருளின் தன்மையை உணர இயல்வது போன்று ஆழ்வார்கள் முதலானவர்களுக்கு அந்தத் தன்மையாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை அறிய

இயல்கிறது. அப்படி என்றால், ஸர்வேச்வரனைச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள எந்த ஒரு பொருளிலும் இவர்களுக்கு ஈடுபாடு இல்லையோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அனைத்தும் மாயை என்று கூறி, அனைத்து பொருள்களையும் ஒதுக்கும் மாயாவாதிகள் போன்று இவனைச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள பொருள்களின் மீது ஈடுபாடு கொள்ளாமல் இருத்தல் என்பது அல்லாமல், அந்தப் பொருள்கள் மற்றும் அதன் தன்மையாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் ஆகிய இரண்டிலுமே இவர்களுக்கு ஈடுபாடு உள்ளபோதிலும், அவற்றின் தன்மையாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் குறித்தே முதன்மையான ஈடுபாட்டுடன் இருப்பவர்கள் என்று கருத்து. வேதாந்த ஞானம் உள்ளவர்களுடைய நிலை இப்படியாக அல்லவோ இருக்கும்? வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் - வேதாந்த ச்ரவணேந ஹி வ்யுத்பத்தி: பூர்யதே - வேதாந்தத்தைக் கேட்பதால் மட்டுமே ஞானம் முழுமை அடைகிறது - என்றது காண்க. இதன் மூலம் அனைத்து வஸ்துக்களும் அவனுடைய சரீரமாகவும், இவன் அவற்றைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளதையும் கூறுகிறார். இதுவரை இந்த திருவாய்மொழியின் ஆழ்பொருளை சுருக்கமாக அருளிச்செய்தார். இனி இந்தப் பாசுரத்திற்கான அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார். கீதை (10-41) - யத் யத் விபூதிமத் ஸத்த்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவ வா தத்தத் ஏவாவகச்ச த்வம் மம தேஜாம்ச ஸம்பவம் - எந்த ஒரு ஜீவராஸி நிறைந்த ஐச்வர்யம், தேஜஸ் மற்றும் புகழ், மங்களம் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளதோ, அந்த ஜீவராஸி எனது நியமிக்கும் தேஜஸ்ஸின் அம்சத்தைக் கொண்டு உற்பத்தியானது என்று அறிவாயாக - என்றது காண்க; இதன் மூலம், இந்த உலகில் உள்ள அனைத்தும் தனது உடைமையாக உள்ளபோதிலும், சிறப்பான சில பொருள்கள் என்று உரைத்து, “அவை எனது விபூதி” என்றான். இது போன்றே நம்மாழ்வாரும், மிகுந்த ஒளி கொண்டதான மாணிக்கம் போன்ற பொருள்கள் அவனுக்கு விபூதியாக உள்ளதை அனுபவிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சாதிமாணிக்கமென்கோ) நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்த மாணிக்கமென்பேனோ? (சவிகொள்) சவியென்று - பொன்னிலே வந்தால் புகராகக் கடவது; முத்திலே வந்தால், நீர்மையாகக் கடவது. புகரையுடைத்தான பொன்னென்பேனோ, நீர்மையையுடைத்தான முத்தென்பேனோ? (சாதி) நல்ல

ஆகரத்திலே பிறந்த நன்றான வைரமென்பேனோ? (தவிவில்சீர் விளக்கமென்கோ) தவிவென்று – விச்சேதம். விச்சேதமில்லாத அழகையுடைய விளக்கமென்பேனோ? ப்ரகாசவத் த்ரவ்யத்தைச் சொல்லுதல், ப்ரகாசாம்சத்தைச் சொல்லுதல். அதாவது - ஆதித்யாதிகளைச் சொல்லுதல், ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸுக்களைச் சொல்லுதல். (ஆதியஞ்சோதியென்கோ) “கார்யாணாம் காரணம் பூர்வம்” என்கிறபடியே, இவ்வருகுண்டான கார்யங்களுக்கெல்லாம் தான் காரணமாய், இவற்றினுடைய உத்பத்திக்கு முன்னேயுண்டாய், தான் ஏகரூபமாய், “அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸ்தாநம்” என்கிறபடியே நிரவதி தேஜோ ரூபமாயிருந்துள்ள பரமபதத்தை விபூதியாகவுடையவ னென்பேனோ? “கார்யாணாம் காரணம்” என்கிற க்ரந்தத்துக்கு நித்யவிபூதி விஷயமாகவும் யோஜனையுண்டு. கார்யத்துக்கு நியமேந பூர்வ சூக்ஷணவர்த்தியானதுக்கிறே காரணத்வமுள்ளது. அன்றிக்கே, ஆதியென்கிறது – அஸ்த்ரபூக்ஷணாத்யாயத்தின்படியே சொல்லிற்றாகவுமாம். ஸ்ரீவத்ஸரூபத்தாலே ப்ரக்ருத்யம்சத்தை தரிக்குமென்றும், ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை தரிக்குமென்றும் சொல்லாநின்றதிறே. அந்தத் திருமேனிதானும், அந்த விபூத்யந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமிறே. (ஆதியஞ்சோதியென்கோ) என்றதும், “சாதிமாணிக்கமென்கோ” என்றதுபோலே இருக்கிறது.

விளக்கம் – (சாதி மாணிக்கம் என்கோ) - சிறந்த குணத்துடன் தோன்றிய மாணிக்கம் என்று கூறுவேனா? (சவிகொள்) – சவி என்றால் காந்தி என்று பொருள். இது பொன்னிற்கு அடைமொழி என்றால், புகரைக் குறிக்கும்; முத்திற்கு அடைமொழி என்றால், நீர்மை அதாவது அழகு மற்றும் குளிர்ச்சி என்பதைக் குறிக்கும். அதாவது, புகர் கொண்ட பொன் என்று கூறுவேனா அல்லது நீர்மை கொண்ட முத்து என்று கூறுவேனா? (சாதி) - நல்ல இடத்தில் தோன்றிய நல்ல வைரம் என்று கூறுவேனா? (தவிவில்சீர் விளக்கம் என்கோ) - தவிவு என்றால் பிளவு. இப்படிப்பட்ட பிளவு இல்லாமல் சீராக உள்ள அழகான விளக்கு என்று கூறுவேனா? அதாவது ஒளியுடன் கூடிய பொருளை முதலில் உரைத்தார்; தொடர்ந்து அந்த ஒளியை மட்டுமே கூறினார். சூரியன் முதலானவர்களைக் கூறுதல், தொடர்ந்து சூரியன் முதலானவர்களிடம் உள்ள ஒளியை மட்டுமே கூறுதல் என்பது போன்று ஆகும். (ஆதி அம் சோதி என்கோ) - ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (7) – கார்யாணாம் காரணம் பூர்வம் – கார்யங்களாக உள்ள அனைத்துப்

பொருள்களுக்கும் ஆதி காரணமாகவும் – என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த லோகங்களில் உள்ள அனைத்துப் பொருள்களும் உண்டாவதற்கான காரணமாகவும், இவை அனைத்தின் உற்பத்திக்கு முன்பாகவே தான் இருப்பதாகவும், தான் ஒரே தன்மையாக உள்ளதாகவும், மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் (163-19) – அத்யர்க்க அநல தீப்தம் தத் ஸ்தாநம் - சூரியன், சந்த்ரன், அக்னி ஆகிய அனைத்தின் ஒளியைக் காட்டிலும் அதிகமாக ஒளி உள்ள உனது இடமான பரமபதம் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற ஒளி பொருந்தியபடி உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற பரமபதத்தைச் [ஆக இதுவரை கூறப்பட்டவை அனைத்தும் பரமபதத்திற்கான விளக்கங்கள்] செல்வமாக உடையவன் என்று கூறுவேனா? ஆனால் அனைத்திற்கும் காரணமாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளபோது, பரமபதத்தைக் காரணமாக எப்படிக் கூற முடியும்? இதற்கு அரும்பத உரையில் விடை அளிக்கப்படுகிறது. லீலாவிபூதியான இந்த லோகங்கள், ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் அனைத்து பொருள்கள் ஆகியவற்றுக்கு இருப்பிடமாக இருந்து அவனுக்கு உதவுகிறது. அனைத்திற்கும் காரண த்ரவ்யமாக இருந்தபடி நித்யவிபூதி உதவுகிறது. மேலும் கார்யத்திற்கு வரிசைப்படி முந்தையதாக உண்டான ஒரு பொருள் மட்டுமே அதன் காரணமாக இருத்தல் வேண்டும்; இந்த விதிப்படி பரமபதம் கூறப்பட்டது. மேலும் விளக்குகிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் உள்ள அஸ்த்ரபூஷண அத்யாயத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய ரூபத்தை விவரிக்கும்போது ஸ்ரீவத்ஸம் மூலம் ப்ரக்ருதி அம்சத்தைத் தரித்துள்ளான் என்றும், ஸ்ரீகௌஸ்துபம் மூலம் அனைத்து ஜீவாத்ம அம்சத்தைத் தரித்துள்ளான் என்றும் கூறப்படுகிறது; இப்படியாக உள்ள அவனுடைய திருமேனி இருப்பது பரமபதத்தில் என்பதால், அதனைக் காரணம் என்றார். ஆனால் லீலாவிபூதியான இந்த லோகத்தைக் குறித்து உரைக்கும்போது, நித்யவிபூதியை ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார்; நித்யவிபூதியும், லீலாவிபூதி போன்று இவருக்கு நேரடியாகப் புலப்படுவதால், “சாதிமாணிக்கம் என்கோ” என்று இந்த உலகில் உள்ளதைக் கூறியதைத் தொடர்ந்து, அதே போன்று புலப்பட்ட பரமபதம் குறித்து “ஆதி அம் சோதி என்கோ” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆதியம் புருடனென்கோ) விபூதிமானைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வகாரண பூதனாய், உபயவிபூதி யுக்தனாய், புருஷசப்தத்தாலும், புருஷோத்தம சப்தத்தாலும் சொல்லப்படா நின்றுள்ள ஸர்வேச்வர னென்பேனோ? (ஆதுமில் இத்யாதி) ஆதுமில் காலத்திலே ஸம்ஸாரகாலத்திலே. எனக்குத் தன்னைப் பெறுகைக்கு முதலொன்றுமில்லாத காலத்திலே, தான் எந்தையான முறையை எனக்கு அறிவித்து, பின்பொரு காலமும் நமுவவிடாதே ரக்ஷித்து. இதுதான் என்பக்கலிலே ஒரு ப்ரயோஜநங் கொண்டன்றிக்கே நிர்ஹேதுகமாகத் தன் பேறாக ரக்ஷித்தவனை; அதவா, ஆதுமில் காலமுண்டு - ப்ரளயகாலம். கார்யாகாரமான இதடங்கலும் அழிந்து ஸதவஸ்தமாய்க் கிடக்கிறவன்று. தான் ஸ்வாமியான ப்ராப்தியைக் கொண்டு நாமரூபங்களை இழந்த இவற்றை ஸத்தையிழந்து போகாமே தன்பக்கலிலே ஏறிட்டுக் கொண்டு இவற்றை தரித்து, “தான்” என்று சொல்லலாம்படி இவை தன்பக்கலிலே கலந்தவன்றும் இவற்றில் தோஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடியிருக்கிறவனை. “நாமரூபங்களை யுடையனவாய் வஸ்துவாகச் சொல்லலாம்படி பிரிய நின்றபோதும். இவற்றோடே கலந்து இவற்றின் தோஷம் தன்பக்கல் தட்டாதபடி நிற்கும், இவை ‘தான்’ என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி கலந்து நின்றபோதும், தத் கததோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும் என்றதாகிறது” என்று அருளிச்செய்வார். அதுக்கடி ப்ரவேச ஹேது விசேஷம்.

விளக்கம் - (ஆதி அம் புருடன் என்கோ) - “ஆதி” என்றால் அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளவன், “அம்” என்றால் இரண்டு விபூதிகளும் கூடியவன் என்று பொருள். புருஷன் மற்றும் புருஷோத்தமன் என்று கூறப்படும் ஸர்வேச்வரன் என்று உரைப்பேனா? “புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம்” என்றும், “ப்ரதித: புருஷோத்தம:” என்றும் உள்ள வேத வாக்கியங்களை முன்னிட்டு உரைத்தார். (ஆதுமில் இத்யாதி) - ஸம்ஸார நிலையில் நான் உள்ளபோது, என்னால் அவனை அடைவதற்கான அல்லது நான் அவனைப் பெறுவதற்கான வழிகள் ஏதும் அறியாதபோது, தான் எனக்குத் தந்தை என்ற உறவுமுறையை எனக்கு உணர்த்தி, அதன் பின்னர் எப்போதும் என்னை நமுவவிடாமல் காப்பாற்றி, இவை அனைத்தையும் என்னிடமிருந்து ஏதோ பலனை எதிர்பார்த்து அல்லாமல், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி, என்னை இவ்விதம் காப்பாற்றுவது தனது பேறு என்று கருதி

காப்பாற்றுபவனை. அல்லது “ஆதுமில் காலம்” என்றால் ப்ரளய காலம் எனலாம். அப்போது கார்யங்களான லோகங்களில் உள்ள அனைத்தும் அழிந்து, அனைத்தும் “ஸத்” என்ற ப்ரஹ்மத்தில் நிலைநின்று கிடந்தபோது, “இவற்றின் எஜமானன் நானே” என்றுள்ள உறவுமுறையைச் சிந்தித்து, பெயர் மற்றும் ரூபங்கள் இன்றிக் கிடந்த இவை, தங்களுடைய இருப்பு என்பதையும் அழிந்துவிடாமல் தன்னிடம் லயித்துக்கொண்டு, அவற்றைத் தாங்கி நின்று, சாந்தோக்யத்தில் – ஸத் ஏவ - ஸத் என்ற ப்ரஹ்மம் மட்டுமே காணப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்தும் ஒரு பொருளான தன்னிடம் கலந்து, “அவை அனைத்தும் இவனே” என்று கூறலாம்படி ஒரே பொருளாக நின்று, இவ்விதம் அனைத்தும் தன்னிடம் கலந்தாலும் அவற்றின் தோஷங்களை ஏதும் தன்னை வந்தடையாமல் நிற்பவனை. ஆனால் “அமலன்” என்று இங்கு கூறும்போது “தோஷங்கள் ஏதும் அற்றவன்” என்று கூறும் கருத்தானது, பின்னர் கூற உள்ள பாசுரத்தில் திருவாய்மொழி (3-4-10) உள்ள “தோய்விலன்” என்ற பதத்துடன் “கூறியது கூறல்” என்ற புநருக்தி குற்றத்தை ஏற்படுத்தாதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “அமலன்” என்பது அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள நிலையில் உள்ளபோது தோஷம் ஏற்படாது என்பதையும், “தோய்விலன்” என்பது கார்யமாக அந்தர்யாமியாக உள்ளபோது தோஷங்கள் ஏற்படாது என்பதையும் கூறுகிறது. அதாவது இவை அனைத்தும் தனித்தனியாக பெயர் மற்றும் உருவத்துடன் கூடியவைகளாக, ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியான பொருள்கள் என்று கூறலாம்படி பிரிந்து நிற்கும்போது, அவற்றுடன் கலந்து நின்று அவற்றின் தோஷம் தன்னிடம் கலவாமல் நிற்கும் நிலை என்பதே “தோய்விலன்” என்பதாகும். இவை அனைத்தும் ஒரே பொருளாக, தன்னில் லயித்து நிற்கும்போது, அவற்றின் தோஷம் ஏதும் தன்னிடம் ஒட்டாதபடி உள்ள நிலை என்பதே “அமலன்” என்பதாகும். தோஷங்கள் ஏதும் இவனை அண்டாதபடி உள்ளதற்கான காரணம், இவன் அவற்றின் உள்ளே புகுவது எந்தக் காரணத்தால் என்பதாலே அமைகிறது. ஜீவாத்மா கர்மத்தாலும், ஸர்வேச்வரன் தனது இச்சையாலும் அநுக்ரஹத்தாலும் சரீரத்தின் உள்ளே புகுகிறார்கள். ஆகவே ஸர்வேச்வரனுக்குத் தோஷம் ஏற்படாது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 60)

55. கண்டவர் சிந்தை கவரும் கடிபொழில் தென்னரங்கள்

தொண்டர் குலாவும் இராமானுசனை தொகையிறந்த

பண்தரு வேதங்கள் பார் மேல் நிலவிடப் பார்த்தருளும்

கொண்டலை மேவித் தொழும் குடியாம் எங்கள் கோக்குலமே

விளக்கவுரை - எண்ணற்ற வேதங்களை, அனைத்து ஞானமும் அளிக்கவல்ல வேதங்களை, எண்ணற்ற காலம் இருந்துவரும் வேதங்களை இந்த அகண்ட பூமியில் உள்ள ஜைனர்கள், பௌத்தர்கள் போன்றோர் மறுத்தனர். இவர்களைப் போன்றோரை வாதத்தின் மூலம் வீழ்த்தி, வேதங்கள் எங்கும் பரவுப்படிச் செய்தார். இப்படிப்பட்ட வேதங்கள் என்னும் மழையைப் பெய்விக்கும் மேகமாக எம்பெருமானார் உள்ளார். திருவரங்கத்தில் உள்ள அழகியமணவாளன், யார் தன்னைக் காண்கிறார்களோ அவர்களின் மனதை அப்போதே பறித்துக் கொள்பவனாக, “மீண்டும் இவனை நாம் எப்போது காண்போம்?”, என்று துடிக்கும்படிச் செய்பவனாக உள்ளான். இப்படிப்பட்ட அரங்களின் திருவடிகளையே எப்போதும் பற்றியுள்ள அரங்களின் தொண்டர்கள், அவனை விடுத்து இப்போது எம்பெருமானாரின் திருக்கல்யாண குணங்களை உணர்ந்தவர்களாக, இவரையே சூழ்ந்தபடி உள்ளனர். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரின் திருவடிகளைப் பற்றியபடி உள்ளவர்கள், எந்தக் குலத்தில் பிறந்துள்ளபோதும், அவர்களது குலமே எங்கள் குலம் என்று கூறும்படியாக நாங்கள் உள்ளோம்.

அவதாரிகை - கீழ்ப் பாட்டிலே வேதமானது எம்பெருமானாருடைய வைபவத்தை கண்டு கர்வித்து, தனக்கு ஒருவரும் லக்ஷ்யம் ஆகமாட்டார்கள் என்று பூலோகத்தில் ஸஞ்சரியா நின்றதென்றார்; இதிலே, அப்படி அந்த வேதங்களை ஒருவர் அபேக்ஷியாதிருக்கத் தாமே நிஷ்கண்டகமாக ப்ரவர்த்திப்பித்த ஓளதார்யத்தையுடையராய் ஸகல ஜந மநோஹரமாய், பரிமளத்தையுடைய திவ்யோத்யாநங்களாலே சூழப்பட்டு தர்சநீயமான கோயிலுக்கு ஸ்வாமியான பெரியபெருமாளுடைய அடியாரான ஆழ்வார்களைக் கொண்டாடுகிற எம்பெருமானாருடைய இந்த ஸ்வபாவங்களிலே யீடுபட்டு ஆசிரயித்திருக்கு மவர்களுடைய குலத்தார், எங்களை ஆளக்கடவ ஸ்வாமித்வத்தையுடைய குலத்தாரென்கிறார்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில் வேதமானது எம்பெருமானாருடைய வைபவத்தை உணர்த்து கொண்ட காரணத்தால், இனி தனக்கு யாரும் இலக்காக மாட்டனர் என்று பூலோகத்தில் பரவாமல் நின்றது என்றார். இந்தப் பாசுரத்தில் - இப்படியாக வேதத்தை யாரும் விரும்பாமல் (நாடாமல்) உள்ளபோது, தான் எந்தவிதமான தடையும் இன்றி வேதங்களை எங்கும் பரப்பிய தாராள குணம் கொண்டவராகவும்; அனைத்துவிதமான மனிதர்களுக்கும் இன்பம் அளிக்கின்றதும் பரிமளம் நிறைந்ததும் ஆகிய திவ்யமான நந்தவனங்களால் சூழப்பட்டதால் காண்பதற்கு மிகுந்த இன்பத்தை அளிக்கவல்ல திருவரங்கம் பெரியகோயிலின் எஜமானனாகிய பெரியபெருமாளுடைய அடியார்களான ஆழ்வார்களைக் கொண்டாடுபவரும் ஆகிய எம்பெருமானாருடைய இப்படிப்பட்ட தன்மைகளில் ஈடுபட்டு அவரை அண்டி நிற்கும் அடியவர்கள் குலமே, எங்களை ஆளவல்ல எஜமானத்தன்மை கொண்ட குலம் – என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (தொகையிறந்த) வேதங்களை எண்ணப்புக்கால், “அநந்தாவை வேதா:” என்கையாலே எண்ணித் தலைக்கட்டப் போகாதிறே. தொகை – ஸங்க்யை. இப்படி ஒரு தொகையிலடங்காதபடி அநந்தமாய். (பண்தரு வேதங்கள்) பண் என்று கானமாய், அதுதானும் இங்கு உதாத்தாநுதாத்த ஸ்வரித ப்ரசயாத்மகமாய், அந்த ஸ்வரங்களும் சாகா பேதேந பஹுவிதங்களாய், அவற்றுக்கு ப்ரகாசகமான வேதங்களென்னுதல்; எல்லார்க்கும் அவ்வவ ஸ்வர

பரிஜ்ஞாநத்தை கொடுக்கவல்ல வேதங்களென்னுதல். “ஸமஸ்தாந் ஜ்ஞாதவ்யார்த்தாம்ச்ச வேதயதீதி வேத:” என்று ஆராதநாராத்யோபயாத்மகமான அர்த்தத்தை அபேக்ஷித்தவர்களுக்கு அடைவே யறிவிப்பிக்குமதாகையாலே வேதமென்று பேராயிருக்கிறது.

விளக்கம் – (தொகையிறந்த) - வேதங்ளை எண்ணுவதற்கு முயன்றால், அநந்தாவை வேத: - என்பதற்கு ஏற்ப எண்ணி முடிக்க இயலாத ஒன்றாகும். இப்படியாக ஒரு எண்ணிக்கையில் அடங்காதபடி எண்ணற்றதாக. (பண்தரு வேதங்கள்) - பண் என்றால் கானம், பாட்டு. அவை வேதங்களைப் பொறுத்தவரை உதாத்தம், அநுதாத்தம், ஸ்வரிதம் மற்றும் ப்ரசயாத் என்று பலவிதங்களாக உள்ளன. இப்படியாக உள்ள ஸ்வரங்கள் அனைத்தும் பலவிதமான சாகை என்னும் பிரிவுகளைக் கொண்டதாகவும் உள்ளன. இவை அனைத்தையும் வெளிப்படுத்தவல்ல வேதங்கள் என்று கருத்து. கற்பவர்கள் அனைவருக்கும் அந்தந்த ஸ்வரத்தின் ஆழ்ந்த ஞானத்தை அளிக்கவல்ல வேதங்கள். ஸமஸ்தாந் ஜ்ஞாதவ்யார்த்தாம்ச்ச வேதயதீதி வேத: -என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பகவத் ஆராதனையைக் கூறுவதாகவும், தானே ஆரதிக்கத்தகுந்த தன்மை கொண்டதாகவும், இப்படியாக இரண்டுவிதமான தன்மையுடன் கூடியதான தனது ஆழ்பொருள்களை, தன்னை விரும்புவர்களுக்கு முழுமையாக உணர்த்தவல்லதால் வேதம் என்று பெயர் கொண்டது.

வ்யாக்யானம் – (பண்டரு வேதங்கள்) என்கிறவிடத்தில், பண்டென்று பூர்வ காலீநமாய், அருவென்று தெரியவரியதாயிருக்கும் வேதங்களென்று பொருளானாலோவென்னில்; பண்டு என்று கால மாத்ர வாசகமாகையாலே காலீநத்தைச் சொல்லமாட்டாது, பண்டை என்றால் காலீநத்தைச் சொல்லலாம்; “பண்டை நான்மறை”, “பண்டைக்குலம்”, “பண்டையோமல்லோம்” என்று இவை காலீநத்துக்கு உதாஹரணங்கள்; “பண்டு நூற்றுவர்”, “பண்டொரு நாள்” என்று இவை பூர்வ கால வாசகத்துக்கு உதாஹரணங்கள். ஆகையால் பண்டு என்று பதம் பண்ணினாலும், கால பரமாய்ப்போமித்தனை யொழிய காலீந பரமாக மாட்டாது. ஆக பண்தரு என்று பதச் சேதம் பண்ணினால்தான் ஸுஸங்கதமென்று உரையிலே

ஜீயருமருளிச்செய்தாரிநே. இப்படி யிருந்துள்ள ரிக் யஜுஸ் ஸாமாதர்வண ரூப சதுர்வேதங்களும், பராசர பராசர்ய ப்ராசேதஸாதி பரம ரிஷிகளாலே அவகாஹிக்கப்பட்ட வேதாந்தங்களும். (பார்மேல்) மஹாப்ருதிவியிலே. (நிலவிடப் பார்த்தருளும்) ஜைந பௌத்தாதி பாஹ்யரை வேரோடே முடிவித்து வேதங்களை ஆஸேது ஹிமாசலம் வ்யாபிக்கும்படி பண்ணியருளின. நிலவுதல் -வர்த்தித்தல். இவர்தாம் வேத மார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யரிநே. (கொண்டலை) ஜல ஸ்தல விபாகமற வர்ஷிக்கும் மேகமென்னலாம்படி வதாந்யராய்.

விளக்கம் - (பண்டரு வேதங்கள்) - இதனை “பண்டு + அரு” என்றும் பிரித்து சிலர் பொருள் கொள்வர். பண்டு என்றால் முன்பு உள்ள அனைத்து காலங்கள், அரு என்றால் அறிந்து கொள்ள அரிதாக இருக்கும் வேதங்கள் என்று இவர்கள் கூறலாம். இவ்விதம் பொருள் கொள்வதில் பொருத்தம் ஏற்படாது. காரணம், “பண்டு” என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தை மட்டுமே குறிக்கும் அல்லாமல், “அனைத்து காலத்திலும்” என்பதை உணர்த்தாது; “பண்டை” என்றால் மட்டுமே “அனைத்து காலத்திலும்” என்று உணர்த்தும். இதற்கு திருவாய்மொழி (5-7-1) - பண்டை நான்மறை, திருப்பல்லாண்டு (5) - பண்டைக்குலம், பெருமாள் திருமொழி (6-7) - பண்டையோம் அல்லோம் போன்றவை உதாரணங்கள் ஆகும். திருவாய்மொழி (3-6-10) - பண்டு நூற்றுவர், திருப்பாவை (10) - பண்டு ஒருநாள் - போன்றவை முன்பு ஒரு காலம் என்பதற்கு உதாரணங்கள் ஆகும். ஆகவே “பண்டு” என்று பிரித்துப் பொருள் கொண்டால் ஒரு குறிப்பிட்ட பூர்வகாலத்தை உணர்த்தும் அல்லாமல், அந்தக் காலம் முழுவதையுமே உணர்த்தாது. ஆகவே “பண்டரு” என்று பிரித்தால் மட்டுமே மிகவும் பொருந்தமாக இருக்கும் என்று ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும் தனது உரையில் அருளிச்செய்தார். இப்படியாக உள்ள ரிக், யஜுர், ஸாம மற்றும் அதர்வண ரூபமாக உள்ள நான்கு வேதங்களும், பராசரர் மற்றும் ப்ராசேதஸ் போன்ற மஹரிஷிகள் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்ட வேதாந்தங்களும். (பார் மேல்) - இந்த அண்ட பூமியில். (நிலவிடப் பார்த்தருளும்) - ஜைநர்கள், பௌத்தர்கள் போன்று வேதங்களுக்குப் புறம்பாகப் பேசும் மதங்களை வேருடன் அழித்து, வேதங்களை ஸேது கரை தொடங்கி இமயமலை முடிய உள்ள அனைத்து இடங்களிலும் வ்யாபித்து நிற்கும்படியாகச் செய்தருளிய. இவர் “வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யர்” என்று கொண்டாடப்படுபவர் அல்லவோ?

(கொண்டலை) – நீர், நிலம் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல் அனைத்து இடங்களிலும் ஒரே போன்று மழையைப் பொழியவல்ல மேகம் என்று கூறலாம்படியான கொடைவள்ளலாய்.

வ்யாக்யானம் – (கண்டவர் சிந்தை கவரும்) “பூகீ கண்ட த்வயஸ ஸரஸ ஸ்நித்த நீரோபகண்டாம் ஆவிர்மோத ஸ்திமித சகுநாநூதித ப்ரஹ்மகோஷாம் மார்கே மார்கே பதிக நிவஹை: உஞ்ச்யமாந அபவர்காம் பச்யேயம் தாம் புநரபி புரீம் ஸ்ரீமதீம் ரங்கதாம்ந:” என்கிறபடியே தன்னைப் பார்க்கிறவர்களுடைய மநஸ்ஸை அபஹரித்துத் தன் வசமாக்கி, பாராதுபோது “திரும்பவும் காண்கிறதெப்போதோ” என்று ஆகாங்க்ஷிக்கும்படி நிற்பதாய். கவருகை – க்ரஹிக்கை. (கடிபொழில் தென்னரங்கன்) பரிமள ப்ரசுரங்களான சோலைகளாலே சூழப்பட்டும், விமாந மண்டப கோபுர ப்ராகார உத்யாநங்களாலே நிபிடமாயும், த்வஜ பதாகாதிகளாலே அலங்க்ருதமாயு மிருக்கையாலே தர்சநீயமாயிருக்கிற கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணி, அதுவே நிருபகமாம்படி யிருக்கிற திருவரங்கச்செல்வனாருடைய. கடி – பரிமளம்.

விளக்கம் – (கண்டவர் சிந்தை கவரும்) - ஸ்ரீரங்கநாத ஸ்தோத்ரம் - பூகீ கண்ட த்வயஸ ஸரஸ ஸ்நித்த நீரோபகண்டாம் ஆவிர்மோத ஸ்திமித சகுநாநூதித ப்ரஹ்மகோஷாம் மார்கே மார்கே பதிக நிவஹை: உஞ்ச்யமாந அபவர்காம் பச்யேயம் தாம் புநரபி புரீம் ஸ்ரீமதீம் ரங்கதாம்ந: - பாக்கு மரங்களின் கழுத்தளவாக உள்ளதும், சுவை நிரம்பியதும், இனிமையானதும் ஆகிய நீரை உடையதாய், மகிழ்ச்சியினால் அசையாமல் உள்ள கிளிகளால் திருப்பிச் சொல்லப்பட்ட வேதகோஷத்தை உடையதாய், மோக்ஷம் வேண்டி பாதை முழுவது நிரம்பிய கூட்டத்தை உடையதாய் இருக்கின்ற திருவரங்கத்தில் உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனை நான் மறுபடியும் சேவிக்கப் பெறுவேனோ - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னைக் காண்பவர்களுடைய மனதை அபகரித்துக் கொண்டு தன்வசப்படுத்தி, அவர்கள் அதனைக் காணாமல் உள்ளபோது, “மீண்டும் அவனை நான் காணும் நாள் எப்போதோ?”, என்று விருப்பத்துடன் எதிர்பார்த்து நிற்கும்படிச் செய்யவல்ல. (கடிபொழில் தென்னரங்கன்) – பரிமளம் நிறைந்த சோலைகளால் சூழப்பட்டும், விமானம் - மண்டபம் - கோபுரங்கள் - ப்ராகாரங்கள் - நந்தவனங்கள் என்று

பலவற்றாலும் நிறைந்ததாகவும், கொடிமரங்கள் பதாகைகள் ஆகியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாகவும் உள்ளதால் காண்பதற்கு இன்பமாக உள்ள திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் நித்யவாஸம் செய்தருளி, அந்தப் பெரியகோயில் மூலமே தன்னை அடையாளம் காண்பிக்கும்படியாக உள்ள திருவரங்கச்செல்வனாருடைய.

வ்யாக்யானம் - “கண்டவர் சிந்தை கவரும் கடி” என்று பரிமளத்துக்கு விசேஷணமாகச் சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே “கண்டவர் சிந்தை கவரும் தென்னரங்கன்” என்று பெரியபெருமாளுக்கு விசேஷணமாகச் சொல்லவுமாம். “ஸர்வ கந்த:” என்று சொல்லப்படுகிற வவரோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே காணும் அவ்விடத்தே யிருந்த திருச்சோலைகளுக்கு “கடி பொழில்” என்று நிரூபிக்கும்படி பரிமளமுண்டாவது. (தொண்டர் குலாவும்) “கண்டேன் திருவரங்கமே யான் திசை” என்றும், “இனியறிந்தேன் தென்னரங்கத்தை” என்றும், “தேனார் திருவரங்கம்” என்றும், “பண்டரங்கமேயதுவும்” என்றும், “திட்கொடி மதிள் சூழ் திருவரங்கத்தாய்” என்றும், “அரங்கத்தரவணையில் பள்ளி கொள்ளும் கடல் விளங்கு கருமேனியம்மான்றன்னைக் கண்ணாரக் கண்டு” என்றும், “அணியரங்கத்தே கிடந்தாய்” என்றும், “அரங்கத்தம்மா” என்றும், “அண்டர்கோனணி யரங்கனென்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே” என்றும், “நின்னடியினை யடைந்தே னணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே” என்றும் - அவருடைய போக்யதையிலே யீடுபட்டிருக்கிற பொய்கையார் தொடக்கமான ஆழ்வார்கள் பத்துப் பேரையும், “அன்றெரித்த திருவிளக்கைத் தன் திருவுள்ளத்தேயிருத்தும்” இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே கொண்டாடி நிற்கிற. அவர்கள் பக்கலிலே எப்போதும் ப்ரதிபத்தி பண்ணிக் கொண்டு போரா நிற்கிறவென்றபடி. குலவுதல் - கொண்டாட்டம்.

விளக்கம் - “கண்டவர் சிந்தை கவரும் கடி” என்று பரிமளத்திற்கு அடைமொழி கூறியதாகக் கொள்ளலாம். அல்லது “கண்டவர் சிந்தை கவரும் தென்னரங்கன்” என்று பெரியபெருமாளுக்கு உரைத்ததாகவும் கூறலாம். ஸர்வகந்த: - அனைத்து நறுமணங்களும் நிரம்பியவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள அந்த ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு ஒத்தபடி உள்ள பரிமளம், அங்குள்ள திருச்சோலைகளுக்கு

அவனுடைய ஸ்பர்சம் காரணமாகவே ஏற்படுகிறது. (தொண்டர் குலாவும்) - முதல் திருவந்தாதி (6) - கண்டேன் திருவரங்கமேயான் திசை - என்றும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (88) - இனி அறிந்தேன் தென்னரங்கத்து எந்தை - என்றும், மூன்றாம் திருவந்தாதி (62) - தேனார் திருவரங்கம் - என்றும், நான்முகன் திருவந்தாதி (3) - பண்டரங்கமே அதுவும் - என்றும், பெரியதிருமொழி (7-2-3) - திட்கொடி மதிள் சூழ் திருவரங்கத்தாய் - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (1-11) - அரங்கத்தரவணையில் பள்ளி கொள்ளும் கடல் விளங்கு கருமேனி அம்மான் தன்னைக் கண்ணாரக் கண்டு - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-7-2) - அணியரங்கத்தே கிடந்தாய் - என்றும், திருப்பள்ளியெழுச்சி - அரங்கத்தம்மா - என்றும், அமலனாதிபிரான் (10) - அண்டர்கோன் அணியரங்கன் என் அமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே - என்றும், பெரியதிருமொழி (5-8-1) - நின்னடியினை அடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே - என்றும் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய இனிமையில் ஈடுபட்ட பொய்கையாழ்வார் தொடக்கமாக உள்ள ஆழ்வார்கள் பத்து பேரையும். இராமானுச நூற்றந்தாதி (8) - அன்றெரித்த திருவிளக்கைத் தன் திருவுள்ளத்தே இருத்தும் - என்பதற்கு ஏற்ப கொண்டாடியபடி உள்ள. அதாவது அவர்களிடம் எப்போதுமே ஈடுபட்டபடி நிற்கின்ற.

வ்யாக்யானம் - (இராமானுசனை) எம்பெருமானாரை. (மேவித் தொழுங்குடி) அவருடைய ஸ்வபாவங்களிலே அத்யபிநிவிஷ்ட சித்தராய், விஷயாந்தரபிமுகராய் ஆச்ரயித்திருக்கு மவர்களுடைய திருவம்சத்தாரடங்கலும். (ஆமெங்கள் கோக்குடியே) தத் ஸம்பந்திகளே உத்தேச்யரென்றிருக்கும் எங்களை அடிமை கொள்ள வல்லவருடைய திருவம்சத்தாராவர். தமக்கு ஒருவருக்குமேயன்று, தம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் இக்குடி யொன்றுமே வகுத்த சேஷியென்று காணும் இவருடைய ப்ரதிபத்தியிருக்கும்படி. அன்றிக்கே, எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்தவர்கள் எந்தக் குலத்திலே அவதரித்தாலும் , அந்தக் குலமே எங்களை யெழுதிக் கொள்ளவல்ல ஸ்வாமியாமென்று யோஜிக்கவுமாம். “த்வத் தாஸ தாஸ கணாநா சரம அவதௌ யஸ் தத் தாஸதைக ரஸதா அவிரதா மம அஸ்து” என்று இவ்வர்த்தத்தையிறே ஜீயரும் ப்ரார்த்தித்தருளினது. “ஸாரஜ்ஞோ யதி கச்சித் அஸ்தி புவநே நாதஸ் ஸயூதஸ்ய” என்று அபியுக்தரும் அருளிச்செய்தாரிறே. “குலந்தாங்கு சாதிகள்

நாலிலும் கீழ்இழிந்து எத்தனை நலந்தான் இலாத சண்டாள சண்டாளர்கள் ஆகிலும் வலந்தாங்கு சக்கரத்து அண்ணல் மணிவண்ணற்கு ஆளென்று உள்கலந்தார் அடியார் தம்மடியார் எம் அடிகளே” என்றாப்போலே அருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (இராமாநுசனை) - எம்பெருமானாரை. (மேவித் தொழுங்குடி) - அவருடைய சிறந்த தன்மைகளில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்களாகவும், மற்ற விஷயங்களில் ஒதுங்கி நிற்பவர்களாகவும் உள்ள வம்சத்தில் உள்ள அனைவரும். (ஆமெங்கள் கோக்குடியே) - அந்தத் தொடர்பு உள்ளவர்களே எங்களுக்கு இலக்கு என்றுள்ள எங்களை அடிமையாக்கிக் கொள்ளவல்லவர்கள் ஆவர். அதாவது திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தனக்கு மட்டும் அல்லாமல், தனது ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள், அவர்களுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் என்றுள்ள அனைவருக்கும், இப்படியாக எம்பெருமானாரை அண்டி நிற்கும் அவர்களே இயற்கையான எஜமானர்கள் என்று கொண்டாடும்படியாக இவருடைய ஞானம் உள்ளது. அல்லது எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளில் பணிந்து நிற்பவர்கள் எத்தகைய குலத்தில் பிறந்திருந்தாலும், அந்தக் குலம் முழுவதும் எங்களைத் தங்களுக்காக அடிமை என்று எழுதி வாங்கிக் கொள்ளும்படி உள்ள குலமாகும் என்றும் கொள்ளலாம். யதிராஜ விம்சதியில் (16) - த்வத் தாஸ தாஸ கணாநா சரம அவதௌ யஸ் தத் தாஸதைக ரஸதா அவிரதா மம அஸ்து - என்னை உனது தொண்டனுக்குத் தொண்டனாகக் கொள்ளவேண்டும். இதன் மூலம் நான் உன்னைச் சரணம் என்று பற்றும்படி செய்யவேண்டும். உனக்கு அர்ப்பணிக்க என்னிடம் ஏதும் இல்லை. ஆகவே என்னிடம் இருந்து எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள உனது கருணை மட்டுமே கொண்டு என்னை நீ காக்க வேண்டும் - என்று இந்தப் பொருளையே ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் (அதிகாரம் 2) - ஸாரஜ்ஞோ யதி கச்சித் அஸ்தி புவநே நாதஸ் ஸயூதஸ்ய - ரஹஸ்ய த்ரயத்தின் ஸாரத்தை அறிந்த ஒருவனே நமது கூட்டத்திற்குத் தலைவன் - என்று ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகரும் அருளிச்செய்தார். திருவாய்மொழி (3-7-9) - குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழ்இழிந்து எத்தனை நலந்தான் இலாத சண்டாள சண்டாளர்கள் ஆகிலும் வலந்தாங்கு சக்கரத்து அண்ணல் மணிவண்ணற்கு ஆளென்று உள்கலந்தார் அடியார் தம்மடியார் எம்

அடிகளே- என்று அருளிச்செய்தது போன்று இவரும் அருளிச்செய்தார் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்